

စိုးစိုး

NDSP
နိုင်ငံတော်

ငရဲဆုံ
ချိုနဲ့လားပျို

ဝန္တာမိ ရတနတ္ထယေ၊

ဝန္တနံ မာတုပိတရေ။

ဝန္တေ မယံ အာစရိယေ၊

မေ ဘဝန္တု သဒါ သုခိ။

၁၃၂၅ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၃ ရက်။ ၁၉၊ ၁၀၊ ၁၉၆၃ စနေနေ့
နံနက် ၆ နာရီခွဲခန့်တွင် စ၍ ရေးသည်။

ဤဝတ္ထုကိုရေးသားရာတွင်

၁ ။ ကျေးဇူးတော်ရှင် ညောင်လေးပင် တောရဆရာတော်ဘုရား
ကြီး၏ ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊

၂။ ကျေးဇူးတော်ရှင် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာကို
လည်းကောင်း၊

၃။ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဝိပဿနာ
ရှုနည်း ကျမ်းနှင့် ဝိပဿနာ အခြေခံတရားတော် မိန့်ခွန်းကို
လည်းကောင်း၊

၄။ ကျေးဇူးတော်ရှင် အရှင်ဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ၏ မဟာဗုဒ္ဓဝင်ကို
လည်းကောင်း၊

၅။ ပိဋကတ်တော် ဘာသာပြန်ကျမ်းများကိုလည်းကောင်း အလွန် ရိုသေစွာ ခိုးငြမ်းပြုပါသည်။

တရားစာများကို ရေးပြီးတိုင်း ယခင်အခါများက ကျွန်တော်သည် ထို တရားစာများကို ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ထံသို့ ပို့လေ့ရှိပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ကရုဏာရှေ့ထား၍ တည်းဖြတ် ပေးတော်မူပါသည်။ သို့ရာတွင် ဤစာအုပ်သည် ဝတ္ထုဖြစ် နေသောကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် မအပ်စပ်ဟု ယူဆပါသဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ဆရာတော် ဘုရားကြီးထံသို့ မပို့ခဲ့ပါ။ ဤစာအုပ်တွင် တရားနှင့်ပတ်သက်၍ အမှားအယွင်း များ ရှိနေပါလျှင် ကျွန်တော်တစ် ဦးတည်း၏ တာဝန်မျှသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ကြေညာအပ်ပါသည်။

၂၊ ၁၂၊ ၁၉၆၃။

မောင်နု

*

ဥပစာနိဒါန်း

အထိန်းအသိမ်းခံရစဉ်အတောအတွင်း ကျွန်တော်ဟာ
လောကုတ္တရာ စာပေတွေကို အတော်များများဖတ်ဖို့ အချိန်ရခဲ့တယ်။ ဒီ
စာပေတွေဟာ ဖတ်ရှုရသူ မှန်သမျှကို

က။ ယခု မျက်မှောက်ဘဝမှာ အများကြီး အကျိုးပေးနိုင်တယ်။

ခ။ နောက် တမလွန်ဘဝ အဆက်ဆက်မှာလည်း နိဗ္ဗာန်စံဝင်ရတဲ့
အထိ အများကြီး အကျိုးပေးနိုင်တယ်။

အဲဒါကြောင့် ဒီလောကုတ္တရာ စာပေတွေကို လူအများသိအောင် ဖြန့်
ဝေပေးဖို့ ဆန္ဒတွေ ကျွန်တော့်မှာ ပြင်းပြင်းပြပြ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီလို
ဖြစ်လာတဲ့အတွက် ဘာသာရေး သက်သက်အဖြစ်နဲ့ စာအုပ်သုံးအုပ် ရေး
တယ်။

ဘာသာရေးစာပေဆိုရင် ပျင်းစရာစာပေတွေလို့ မှတ်ထင်ပြီး နောက်
တွန့်နေတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ကိုလည်း ဆွဲချင်တဲ့အတွက် ဝတ္ထုသုံးပုဒ်ရေး
တယ်။ အဲဒီ ဝတ္ထုတွေထဲမှာမှ လောကုတ္တရာစာပေတွေကို စေတနာ
အများကြီး ရှေ့ထားပြီး အင်မတန် အပင်ပန်းခံပြီး သင့်တော်တဲ့နေရာ
တွေမှာ ကြားညှပ် ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

ဘာသာရေးစာပေနဲ့ အကျွမ်းတဝင်မဖြစ်ကြသေးတဲ့ စာဖတ်
ပရိသတ်တွေအတွက် ဝတ္ထုထဲမှာတွေ့ရမယ့် ဘာသာရေး အပိုင်းတွေ
ဟာ ဖတ်စမှာတော့ ငြီးငွေ့စရာတွေလို့ ထင်ရပေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့

'အားလုံးသော အရသာတွေထဲမှာ တရားအရသာဟာ အထူးကဲ အမွန်မြတ်ဆုံးဖြစ်တယ်'လို့ ရှင်တော်ဘုရား ဟောကြားတော်မူတဲ့အတိုင်း ဇွဲကိုနည်းနည်းအသုံးပြုပြီး ဆက်ဖတ်သွားကြမယ်ဆိုရင် အင်မတန်ထူးတဲ့ အရသာတွေကို တွေ့လာကြပါလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ဒီလောကုတ္တရာစာပေအပိုင်းတွေကို ရောက်လာကြရင် ပျင်းစရာတွေလို့ သဘောထားပြီး ကျော်မသွားကြပါနဲ့။ မိမိတို့အတွက် ယခုဘဝမှာရော နောက်တမလွန်ဘဝတွေမှာပါ အထူးအကျိုးဖြစ်စေနိုင်မယ့် စာပေတွေကို အထူးကြိုးစားပြီး ဖတ်ကြစေချင်ပါတယ်။

ဝတ္ထုတွေဟာ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ဝတ္ထုတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ဖတ်ပြီးလို့ သုံး လေး ငါးရက်လောက် ကြာရင် ရိုးသွားတာပဲ။ လောကုတ္တရာစာပေတွေကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်ဘူး။ ဒီဘဝမှာလည်း အထက်တန်းကို ရောက်ချင်ရင် အို နာ သေ ကွဲ ဆိုတဲ့ သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲတွေ ကလည်း မြန်မြန် လွတ်မြောက်ပြီး ချမ်းသာခြင်းအစစ်ရဲ့ တည်ရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည်ကိုလည်း ဖြစ်နိုင်ရင် ယခုဘဝမှာလည်း မျက်မှောက်ပြုနိုင်အောင်၊ မဖြစ်နိုင်ရင်လည်း ဘဝတိုတိုနဲ့ မျက်မှောက်ပြုချင်သူများအတွက် ပြန်ဖတ်လေ ကောင်းလေ အရသာရှိလေ ဖြစ်နေကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

ဝတ္ထုတွေကို မိသားစု ပုံပြောသလို ရေးထားပါတယ်။

၂၊ ၁၂၊ ၁၉၆၆။

မောင်နု

*

ဒီဝတ္ထုကို ဘာကြောင့် ရေးရသလဲ

ကျွန်တော်ဟာ အသက် ၄၀ လောက်အထိ 'ဝိပဿနာတရား'ဟာ ဘယ်လို တရားမျိုးလဲ'ဆိုတာ နားမလည်သေးဘူး။ တစ်ချိန်လုံး သူသေ ကောင်တွေ၊ လူရိုးစုတွေကို ထိုင်ပြီး ကြည့်နေရတဲ့ တရားပဲလို့သာ ယူဆ ထားတာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်က ရန်ကုန်မှာ သာသနာ့ရိပ်သာ စတင်တည်ထောင်ဖို့ ကျေးဇူးရှင် မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ ရွှေဘိုက ကြွလာတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဝိပဿနာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှေးအခါက ကျွန်တော် မကြားခဲ့ဖူးတဲ့ အချက်အလက် အချို့ကို ကျွန်တော် ကြားနာရပါတယ်။

အဲဒီလို မကြာခဏ နာကြားရင်း အမိသတ်တဲ့ကံ၊ အဖသတ်တဲ့ကံ၊ ရဟန္တာသတ်တဲ့ကံ၊ ဘုရားရှင်ကို သွေးစိမ်းတည်အောင်လုပ်တဲ့ကံ၊ သံဃာကို ဂိုဏ်းခွဲတဲ့ကံဆိုတဲ့ ကံကြီး ငါးပါးကိုသာ မကျူးလွန်ခဲ့ရသေး ရင် ဘယ်လောက်အထိ ဆိုးတဲ့သူ ဖြစ်ပါစေ၊ ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်နိုင်တယ်။ ဒီလို တရားကို အားထုတ်ပြီး မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် တွေရရင် ဒီသူဟာ ပကတိ လူကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ တစ်ခါတည်း ဘဝပြောင်းသွားသလို လူဆိုးကြီး အဖြစ်က လူကောင်းကြီးအဖြစ်ကို ရောက်သွားတယ်။

အရင်က 'သူတစ်ပါးကို သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲခဲ့ဖူးတဲ့ လူဆိုရင် မဂ် ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် ရပြီးတဲ့အချိန်ကစပြီး သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲလို့ မရတော့

ဘူး။ ခိုးတိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့သူဆိုရင် ခိုးတိုက်လို့ မရတော့ဘူး။ သူတစ်ပါး သားမယား သားပျို သမီးပျိုများကို ဖျက်ဆီးခဲ့ဖူးတဲ့သူဆိုရင် ဖျက်ဆီးလို့ မရတော့ဘူး၊ လိမ်ပြောခဲ့ဖူးတဲ့သူဆိုရင် လိမ်ပြောလို့ မရတော့ဘူး၊ သေရည် သေရက် သောက်စား မူးယစ်ခဲ့တဲ့သူဆိုရင် သောက်စားလို့ မရတော့ဘူး၊ ဆိုတဲ့ တရားတွေကို နာရတဲ့အခါ ကျွန်တော်ဟာ ဝိပဿနာတရားတော်မှာ အများကြီး စိတ်ဝင်စားလာပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့အတွက် ဘယ်သူ့ကို သာသနာရိပ်သာ သို့ ပို့ရပါမလဲလို့ စဉ်းစားကြည့်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ ဝါးခယ်မမြို့က သခင်အောင်သင်း ဆိုသူကို ကျွန်တော် ပြေးပြီး သတိရပါတယ်။

ကိုအောင်သင်းဟာ သိပ်ဆိုးတယ်၊ ခုနစ်တန်းမှာတုန်းက ကျွန်တော်က ဆယ့်သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီ။ သူက ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော့်ကို ကုလားထိုင်နဲ့ ရိုက်ရအောင် လာတယ်။ ကိုအုန်းဖေဆိုသူက ဝင်ပြီးတားတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို မရိုက်ဖြစ်ဘူး။

ကိုအုန်းဖေကို ရိုက်လိုက်တာ လက်မှာ ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ် ရသွားတယ်။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မမှတ်မိဘူး။ ကိုအုန်းဖေရဲ့ လက်ချောင်း တစ်ချောင်း ကျိုးသွားတယ်ထင်တယ်။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော် ကျောင်းကအပြန် လမ်းက ဆီးပြီး ကျွန်တော့်မေးရိုးကို ထိုးလိုက်တာ ကျွန်တော်ဟာ လမ်းဘေးက ခဲပုံပေါ်ကို ပုံလျက်သား ကျသွားတယ်။

ကိုအောင်သင်းဟာ ကျွန်တော့်ထက် အသက်လည်း ကြီးတယ်၊ အရပ်လည်း မြင့်တယ်၊ ဗလလည်း ကောင်းတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ လဲကျသွားရာက အတင်းထပြီး ခဲပုံထဲက ခဲတစ်လုံးနဲ့ သူ့နားထင်ကို တစ်ချက်ပဲ ထုလိုက်နိုင်တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဘာမှန်းမ

သိတော့ဘူး။ သူ့လက်သီးတွေ၊ ခူးတွေ၊ ဖနောင့်တွေအောက်မှာ လှိမ့်ပြီး ခံနေရတယ်။ ဘေးက မြင်ရတဲ့သူတွေက ပြောတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်ညီ မောင်ဥဿ အချိန်မီ ရောက်မလာရင် ကျွန်တော် သေမှာပဲတဲ့။ ကျွန်တော့်ညီက အင်မတန် လက်တည့်တယ်။ ခဲတစ်လုံးနဲ့ တအား ပေါက်လိုက်လို့ သူ့ခေါင်းကို မှန်ပြီး လဲသွားတော့မှ သူ့လက်ထဲက ကျွန်တော် လွတ်သွားတော့တယ်။

အဲဒီခေတ်တုန်းက ကိုအောင်သင်း နှိပ်စက်တာကို ကျွန်တော့်လိုပဲ ခံကြရတဲ့ လူငယ်တွေဟာ တစ်ပုံကြီးပဲ။ ကိုအောင်သင်းဟာ နည်းနည်းလေးမှ အမှားမခံဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေ သင့်သင့်မြတ်မြတ်ဖြစ်နေရာက ထစ်ခနဲဆို စိတ်ပြောင်းသွားပြီး ချက်ချင်း ထ ထိုးတာပဲ။ တွေ့ကရာနဲ့ ဆွဲရိုက်တာပဲ။ ဒီလို ထိုးတဲ့အခါ ရိုက်တဲ့အခါမှာလည်း သက်သက်သာသာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ဖက်သား မြောနေအောင်အထိ လုပ်တာပဲ။

အဲဒီ ကိုအောင်သင်းဟာ ကျောင်းက ထွက်တော့မှ ပိုဆိုးလာတယ်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ နိုင်ငံရေးဝါဒတွေကိုဖတ်ပြီး ရတနာသုံးပါးကိုလည်း မကြည်ညိုတော့ဘူး။ ကံ ကံ၏ အကျိုးကိုလည်း မယုံကြည်တော့ဘူး။ လူတွေသေရင်ပြီးရော၊ ပုပ်ရော၊ ချုပ်ရော၊ နောက်ထပ် ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ ဥစ္စေဒဒိဋ္ဌိ ဝါဒမျိုးတွေကိုလည်း လက်ခံလာတယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါးပါးသီလထဲက ကံတွေဆိုရင် အကုန်လုံးလိုလို ချိုးပစ်တာပဲ။

အဲဒီလိုနဲ့ ဘီအိုင်အေခေတ်ကို ရောက်လာတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူဟာ ဘီအိုင်အေဗိုလ်အဖြစ်နဲ့ နယ်တစ်နယ်ကို ထိန်းရတယ်။ လူဆိုးတွေကို ဘယ်လိုများ ကွပ်ကဲတယ် မဆိုနိုင်ဘူး။ ထွက်ပြေးနိုင်တဲ့ လူဆိုးတွေမှန်သမျှ တခြားနယ်ကို အားလုံး ထွက်ပြေးရတယ်။ အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် မပြေးနိုင်တဲ့ လူဆိုးတွေ၊ လူဆိုးယောင်ယောင်တွေဟာ သူ့

နယ်ထဲမှာ နားရွက် မခတ်ရဲဘူး။ ရဟန်းတော်တွေ၊ လူကြီးလူကောင်းတွေကို အကာအကွယ်ယူပြီး နေကြရတယ်။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ တစ်နေ့သောအခါမှာ သခင်အောင်သင်းဟာ ကျွန်တော့်အိမ်ကို အလည်လာတယ်။ ဧည့်သည်တွေကို ကော်ဖီတို့ ဆေးလိပ်တို့ ယူပေးနေကျ ကျွန်တော့်တပည့်ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ကော်ဖီကို ယူပြီး ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်လာရင်း သခင်အောင်သင်းကို မြင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရှေ့တိုးမလာဘဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။ တခြား တပည့်တစ်ယောက်က ကော်ဖီ ပန်းကန်တွေကို ယူလာခဲ့ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲလို့ စုံစမ်းကြည့်တဲ့အခါ ဒီလို သိရတယ်။

ဒီသူငယ်ဟာ သခင်အောင်သင်း ဘီအိုင်အေ ဗိုလ်အဖြစ်နဲ့ အုပ်ချုပ်ခဲ့ရတဲ့ နယ်က နယ်သားကလေးဖြစ်တယ်။ ဒီသူငယ်ဟာ ခေတ်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ လူဆိုးတွေကို ဂျပန်တွေက လှံစွပ်နဲ့ ထိုးသတ်နေတာကို မတုန်မလှုပ်ဘဲ ကြည့်ရဲတဲ့ သူငယ်ကလေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သခင်အောင်သင်းကျတော့ ဟိုတုန်းက အရှိန်နဲ့ အနားကိုတောင် မကပ်ရဲဘူး။ အဲဒါကြောင့် လှည့်ထွက်သွားတာ ဖြစ်တယ်လို့ စုံစမ်းသိရှိရတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ လက်မြန်တဲ့သူတွေကို အတော်များများ တွေ့ခဲ့ရဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူတွေအားလုံးဟာ လက်မြန်တဲ့နေရာမှာ သခင်အောင်သင်းကို ဘယ်သူမှ မမီဘူး။ သာဓက ကလေးတစ်ခုကို ပြောပြဦးမယ်။ သခင်အောင်သင်းဟာ သူ့ဇနီးသည် ဒေါ်သိန်းတင်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတဲ့အခါ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေ အသိမိတ်ဆွေတွေဟာ ရင်တမမ ဖြစ်နေကြရတယ်။ သခင်အောင်သင်းက ဒေါ်သလည်း ကြီးတယ်၊ လက်လည်း မြန်တယ်။ ဒေါ်သိန်းတင်က မဟုတ်မခံ သတ္တိရှိတယ်။ ဆတ်ဆတ်ကြဲဆိုတော့ ဘယ်သူ ရင်တမမ မဖြစ်ဘဲနေမလဲ၊ ဖြစ်

ကြတာပေါ့။ အဲဒီလို ဖြစ်တဲ့အတိုင်း အိမ်ထောင်ကျပြီးလို့ လေး ငါး ရက်
လောက် အကြာကလေးမှာပဲ သူတို့ အကြောင်းကို ကြားရတော့တာပါ
ပဲ။

ဒေါ်သိန်းတင်ဟာ ဘယ်လို သတ္တိရှိတယ်ဆိုပေမယ့် မိန်းမသားဆို
တော့ ယောက်ျားကို ဘယ်နိုင်မလဲ။ သူတို့နဲ့ အိမ်နားနီးချင်း ကျွန်တော့်
ညီမဝမ်းကွဲကလေးတစ်ယောက် ပြန်ပြောပြဖူးတယ်။ ရန်တစ်ခါဖြစ်ပြီး
ရင် ဒေါ်သိန်းတင်ရဲ့ အညှီအမည်းစွဲပြီး ယောင်နေတဲ့ မျက်ခွက်မှာ
မျက်စိပေါက်တွေကို ရှာလို့မရဘူးတဲ့။ သခင်အောင်သင်းဟာ လက်
အင်မတန်မြန်လွန်းတဲ့အတွက် သတ္တိရှိတဲ့ ဒေါ်သိန်းတင်ဟာ အချိန်ဆွဲမ
နေရဲဘူး။ ရန်ဖြစ်ပြီဟေ့ဆိုတာနဲ့ အိမ်ပေါ်က ဆင်း ဆင်း ပြေးရတာပဲ။
တစ်နေ့မှာတော့ ဒေါ်သိန်းတင်ဟာ အိမ်ပေါ်က ဆင်းအပြေး သခင်
အောင်သင်းဟာ မိရာကို လှမ်းဆွဲလိုက်တာ ထဘီကို ဆွဲမိတယ်။
မရှုမလှလုပ်မှာကို ကြောက်တော့ ဒေါ်သိန်းတင်ဟာ အရှက်ကို ငဲ့မနေ
နိုင်တော့ဘူး၊ ထဘီကို ချွတ်ပစ်ခဲ့ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးရတယ်။
သခင်အောင်သင်းဟာ အဲဒီလောက်ဆိုးပါတယ်။ လက်မြန်ပါတယ်။

အဲဒီ သခင်အောင်သင်းကို သာသနာ့ရိပ်သာမှာ စမ်းကြည့်ဖို့
ကျွန်တော် ဖိတ်လိုက်တယ်။ မကြာခင် သခင်အောင်သင်း ကျွန်တော့်ဆီ
ရောက်လာတယ်။

'သခင်အောင်သင်းရေ၊ သာသနာ့ရိပ်သာကို ကျွန်တော်ပို့ပေးမယ်၊
ခင်ဗျား တရားအားထုတ်ပါ'

'သာသနာ့ရိပ်သာနဲ့ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ မသွားချင်ပါဘူးကွာ'

'ဒီလိုလဲ မဟုတ်ဘူးလေ၊ တရားအားမထုတ်ဘဲ ခုအတိုင်းသွားရင်
ခင်ဗျား သေတဲ့အခါ ငရဲကျလိမ့်မယ်'

'ငရဲကို ငါ မကြောက်ဘူး'

ရှေ့ကို ဆက်ပြောဖို့ အတော်ခက်နေတာနဲ့ အဲဒီနေ့မှာ သူသွားချင်တဲ့ နေရာတွေကို မော်တော်ကားနဲ့ လိုက်ပို့ခိုင်းတယ်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျွေးတယ်။ နောက် နှစ်ရက်သုံးရက်လည်း ဒီလိုပဲ သူစိတ်ပျော်လာအောင် ထားတယ်။ သူစိတ်ပျော်လာတဲ့အခါ သာသနာ့ ရိပ်သာမှာ နည်းနည်းပါးပါး စမ်းကြည့်ဖို့ ကျွန်တော် တိုက်တွန်းတယ်။ အဲဒီအခါမှာ စမ်းကြည့်ဖို့ သဘောတူတာနဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို သာသနာ့ရိပ်သာ ပို့လိုက်တယ်။ နောက် သုံးရက်လောက်ကြာလို့ သာသနာ့ရိပ်သာကို ကျွန်တော် ရောက်သွားတဲ့အခါ သခင်အောင်သင်း မရှိတော့ဘူး။ အိမ်ပြန်သွားပြီတဲ့။

ကျွန်တော်လည်း လက်မလျှော့ဘူး။ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်ဖိတ်လိုက်တယ်။ သူရောက်လာတဲ့အခါ 'ဘာဖြစ်လို့ တရားအားမထုတ်ဘဲ ပြန်သွားသလဲ'လို့ ကျွန်တော် မေးကြည့်တယ်။ 'ငါနဲ့ တစ်ခန်းတည်း တရားအားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီကို အလကားနေရင်း ငါ သတ်ချင်သလို ဖြစ်လာတယ်၊ ဆက်နေရင်တော့ သတ်ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ ပြန်သွားတယ်'လို့ သူက ဖြေတယ်။

အဲဒါကြောင့် ဒုတိယအကြိမ်မှာ သူတစ်ဦးတည်း တစ်ခန်းသပ်သပ်မှာ တရားအားထုတ်နိုင်အောင် ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ညနေတိုင်းလိုလို သူ့ဆီသွားပြီး အားပေးစကားပြောတယ်။ ဆယ့်လေးငါးရက်လောက် ကြာလာတဲ့အခါ အမြဲတမ်း သရဲစီးသလိုဖြစ်နေတဲ့ ရှစ်ခေါက်ချိုး ရှုသိုးသိုးကြီးဟာ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူး။ သူ့မျက်နှာဟာ ပျော့ပျောင်းလာတယ်၊ တည်ကြည်လာတယ်၊ သိမ်မွေ့လာတယ်။ ရှေးတုန်းကဆိုရင် ဒီလိုမျက်နှာထားမျိုးကို တစ်သက်လုံး

ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ရဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အများကြီး အားတက်သွားတယ်။

သခင်အောင်သင်းလည်း အားတက်လာပြီး အထူးကြိုးစားအားထုတ်လိုက်တာ နောက်တစ်လလောက်ကြာတဲ့အခါ တရားအောင်သွားတယ်။ ဉာဏ်စဉ်နာပြီး နောက်တစ်နေ့ကျတော့ အိမ်ပြန်ဦးမယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ နေလက်စနဲ့ နောက်ထပ် ဆယ့်လေးငါးရက်လောက်နေဖို့ ကျွန်တော်က တိုက်တွန်းတဲ့အခါ 'ဒီတရားတော်ဟာ သိပ်ထူးတယ်၊ မသိန်းတင်လဲ ဒီတရားကို အားထုတ်စေချင်တယ်၊ သူ့ကို ငါသွားခေါ်ဦးမယ်'လို့ သခင်အောင်သင်းက ပြန်ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒေါ်သိန်းတင်လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် အားထုတ်လိုက်တာ သူ့လိုပဲ တရားအောင်သွားပြန်တယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး အခုအချိန်အထိ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်အတွင်း သူတို့ရှိနေတဲ့နေရာမှာ စီခနဲ ဝုန်းခနဲ ဒုန်းခနဲ အသံတွေဟာ တစ်ခါမှ မကြားရတော့ဘူး။

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ အင်မတန်ခင်တဲ့ အိုးဝေမောင်ဟာ တစ်နေ့ ကျွန်တော့်ဆီကို ရောက်လာတယ်။ 'သခင်အောင်သင်းနဲ့ ဒေါ်သိန်းတင်တို့ဟာ စကားတောင် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မပြောတော့ဘူး၊ သူတို့အချင်းချင်း ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာလဲ သခင်အောင်သင်းက မောင်လို ဒေါ်သိန်းတင်က နှမလို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ဆက်ဆံကြတယ်၊ အရင်တုန်းကလို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စားမယ် ဝါးမယ်ဆိုတာတွေ မရှိတော့ဘူး'လို့ အိုးဝေမောင်က ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းသာအားရ ပြောသွားတယ်။

နောက်ပြီးတော့ 'အရင်တုန်းက ဘယ်သူလာလာ ပေါက်မယ်ဆိုပြီး

မြွေဟောက်ကြီးလို ပါးပျဉ်းတထောင်ထောင်နဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ သခင်အောင် သင်းကြီးဟာ စာတွေထဲမှာပါတဲ့ ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုး ဆိုတဲ့ ဥပမာလို ဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်သူက ဘာပြောပြော ခေါင်းငုံ့ခံနေတာပဲ'လို့ အိုးဝေမောင်က ဝမ်းသာအားရ ဆက်ပြောသွားလိုက်သေးတယ်။

အဲဒီ သခင်အောင်သင်းဟာ တရားအောင်ပြီးကတည်းက ဝိပဿနာ စည်ပင်ပြန့်ပွားရေးအတွက် သူ့ကိုမှီးပြီး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လောက် ရေးဦး မယ်လို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးထားခဲ့မိတယ်။ မကြာခင်က အထိန်း အသိမ်းခံရတော့မှပဲ စာရေးဖို့အချိန်ရတာနဲ့ ကျွန်တော့် စိတ်ကူးကို ကျွန်တော် အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ခဲ့တယ်။

ငရဲဆို ချို့နဲ့လား ဝတ္ထုထဲမှာ ဇာတ်လိုက်ဟာ မိုးအောင် ဖြစ်တယ်။ မိုး အောင် ဆိုးသမျှ အဆိုးတွေဟာ သခင်အောင်သင်း ဆိုးခဲ့တဲ့ အဆိုးတွေ ချည်းပဲလို့ မယူဆကြစေချင်ဘူး။ မိုးအောင်အကြောင်းကို ရေးတဲ့အခါ ကျွန်တော် မြင်ဖူးတွေ့ဖူးတဲ့ လူဆိုးကြီး လူဆိုးကလေးတွေရဲ့ အဆိုးတွေ ထဲက ဇာတ်လမ်းနဲ့ သက်ဆိုင်မယ့် အဆိုးတွေ ကောက်နုတ်ပြီး ဖော်ပြ ထားတယ်။ အဲဒါကြောင့် မိုးအောင်ရဲ့ အဆိုးတွေထဲမှာ သခင်အောင် သင်းရဲ့ အဆိုးတွေလည်း ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အဆိုးတွေလည်း ပါ တယ်။ ကျွန်တော့်သမီးကြီး ချစ်ချစ်စန်းရဲ့ အဆိုးတွေလည်း ပါတယ်။

စန်းစန်းဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက သိပ်ဆိုးတယ်။ သူနဲ့ ရွယ်တူတွေ သူ့ ထက် နည်းနည်းလောက် ကြီးတာတွေဆိုရင် ဘယ်သူမှ သူနားကို မ ကပ်ရဲဘူး။ ကုတ်တယ်၊ ကိုက်တယ်၊ တွေ့ကရာနဲ့ ကောက်ရိုက်တယ်။ သူ တစ်နှစ်သမီးလောက်တုန်းက ပန်းတနော်က ရန်ကုန်ကို အလည် လာပြီး မိတ်ဆွေတစ်ဦးအိမ်မှာ သွားတည်းတယ်။ အဲဒီ မိတ်ဆွေရဲ့သား ကလေးဟာ သူ့ထက် နည်းနည်းကြီးတယ်။ စန်းစန်းဟာ အဲဒီကလေးရဲ့

ကစားစရာတွေ အားလုံးကို အကုန်သိမ်းထားတယ်။ ကလေးကလည်း သဘောကောင်းရှာပါတယ်။ ဘာမှမပြောဘူး။ ဘေးနားက သူကစားတာကို ထိုင်ကြည့်နေတယ်။ အဲဒါတောင် မကျေနပ်ဘူး။

စန်းစန်းဟာ ကစားစရာဖန်ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ အဲဒီကလေးကို ကောက်ထုလိုက်တာ ခေါင်းမှာ ဘုကြီး ဖြစ်လာတာပဲ။ ငယ်ထိပ်ထိဖို့ နည်းနည်းပဲ လိုတော့တယ်။ ငယ်ထိပ်ထိရင်တော့ အခက်ပဲ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကလေးတွေ လက်ထဲက ရေခဲပေါက်စီ လုစားခဲ့တာတွေ အမေ့လက်ထဲက သူ့ရိုက်တဲ့တုတ်ကို လုပြီး ပြန်လည်းရိုက်၊ ဆဲလည်း ဆဲခဲ့တာတွေ ရေးမယ်ဆိုရင် တစ်ပုံကြီးပါ။ ဆယ့်လေးငါးနှစ် သမီးအထိ စန်းစန်းဟာ အတော်ဆိုးတယ်။ ဒီနေရာမှာ အလျဉ်းသင့်လို့ တစ်ခုပြောရဦးမယ်။

အချိန်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရလက်ထက်ထဲမှာ ရန်ကုန်မြို့ကလေး တစ်ကွက်လောက်သာရှိတဲ့ ချောက်ထဲကျဖို့ လက်နှစ်လုံးလောက်သာ လိုတော့တဲ့ အချိန်ပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာဆိုရင် စန်းစန်းဟာ ဆယ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဝန်ကြီးတွေနဲ့ အိမ်အောက်က ရုံးခန်းထဲမှာ သောင်းကျန်းသူတွေ ကိစ္စကို ဆွေးနွေးတယ်။ ဆွေးနွေးပွဲပြီးခါနီးလောက်မှာ 'ကိုနုရေ လာပါဦး'လို့ အိမ်ပေါ်က ငယ်သံပါအောင် မမြရီ အော်လိုက်တဲ့ အသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရတယ်။ အိမ်ပေါ်ကို ပြေးတက်သွားတဲ့အခါ စန်းစန်းဟာ သူ့အမေရဲ့လက်ကို တအားကိုက်ထားတုန်း ရှိသေးတယ်။ သူ့ပါးစပ်ကို အတင်းညှစ်တော့မှပဲ လွှတ်လိုက်တယ်။ ဒါတောင် 'ငါ့မလုပ်နဲ့'လို့ ကျွန်တော့်ကို စန်းစန်းက တစ်ချက် ပြန်ဟောက်လိုက်သေးတယ်။ စန်းစန်း အကြောင်း ရေးရမယ်ဆိုရင် စာတစ်အုပ်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ကြီးလာတဲ့ အချိန်မှာ စန်းစန်းဟာ အများကြီး ပြောင်းလဲသွားပါတယ်။ မိဘတွေ

အပေါ်မှာလည်း အများကြီး ရိုသေကိုင်းရှိုင်းလာတယ်။

မိုးအောင်အကြောင်းကို ရေးတဲ့အခါ သခင်အောင်သင်းဆိုးခဲ့တာတွေ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ငယ်ငယ်တုန်းက ဆိုးခဲ့တာတွေ၊ စန်းစန်းဆိုးခဲ့တာတွေ၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေ အသိမိတ်ဆွေတွေ အော့နှလုံးနာနေတဲ့ ကလေးသူငယ်တွေရဲ့ ဆိုးပုံတွေ အစရှိသဖြင့် ကျွန်တော် တွေ့ဖူးမြင်ခဲ့ဖူး သိခဲ့ဖူးတဲ့ အဆိုးတွေကို စုပေါင်း ရေးထားပါတယ်။

ငရဲဆို ချို့နဲ့လားဗျို့ ကို ရေးတဲ့အခါ ကျွန်တော့်မှာ ရည်ရွယ်ချက်ကြီး နှစ်ခု ရှိပါတယ်။

လူဆိုးတွေဟာ နောင်တစ်နေ့ ထောင်နန်းစံရမယ်။ အနည်းဆုံး ဒုက္ခတော့ ရောက်ရမယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် လူသူလေးပါးတို့ရဲ့ အော့နှလုံးနာတာကို ခံရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်ပြချင်တယ်။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမ ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်တယ်။

ဘုရားလောင်းတော်တွေဟာ လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းပတ်လုံး မျက်စိတော်၊ အသားတော်၊ အသွေးတော်၊ အရိုးတော်၊ အသက်တော်တွေကို မရေမတွက်နိုင်အောင် လှူခဲ့ရတဲ့အထိ ပါရမီတွေဖြည့်ခဲ့ရတာဟာ အခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ဘုရားဖြစ်ပြီး လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတွေကို ဝိပဿနာ တရားဟောဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ အို နာ သေ ကဲ့ အစရှိတဲ့ သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲတွေက လွတ်မြောက်စေနိုင်တဲ့တရားဟာ ဝိပဿနာပဲ။ ဝိပဿနာတရားကို စည်ပင်ပြန့်ပွားအောင် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ဖို့ဆိုတာဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဒုတိယ ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်တယ်။

ငရဲဆို ချို့နဲ့လားဗျို့ ဝတ္ထုကို ဖတ်ရလို့ အနည်းဆုံး လူဆိုး တစ်ယောက် ဟာ ထောင်ဘေး စက်တိုင်ဘေးတွေကို မြင်ပြီး သံဝေဂရမယ်

ဆိုရင်၊ အနည်းဆုံး လူတစ်ယောက်လောက် သံဝေဂရပြီး မိမိကြိုက်ရာ
သာသနာ့ရိပ်သာတစ်ခုခုမှာ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ရတဲ့အထိ
ဝိပဿနာတရား အားထုတ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီဝတ္ထုကို ရေးရာမှာ
ကျွန်တော်ထားရှိခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြီး နှစ်ခုဟာ
ထမြောက် အောင်မြင်ပြီလို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။

မောင်နု

*

နိဒါန်း

၁။ မြတ်စွာဘုရားသည် မယဉ်ကျေးသော လူ၊ နတ်၊ တိရစ္ဆာန်တို့ကို ယဉ်ကျေးအောင် အတုမရှိ ဆုံးမတတ်သော အကြောင်းကြောင့် 'အနုတ္တရော ပုရိသ ဒမ္မသာရထိ' မည်တော်မူ၏။ ထို ရှင်တော်မြတ်ဘုရားအား တပည့်တော်သည် ခြေတော်ဦးခိုက် ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ပူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါသည်ဘုရား။

၂။ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် ကိုးတန်သော တရားတော်မြတ်သည် မယုံကြည် သေးသော သူများအား လာ၍စမ်းကြည့်ကြစမ်းပါဟု ဖိတ်ခေါ်ပြီး အစမ်း သပ်ခံနိုင်သော တရားတော်မြတ် ဖြစ်ပါပေသည်။ ထို တရားတော်မြတ် ကို တပည့်တော်သည် ခြေတော်ဦးခိုက် ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ပူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါသည်ဘုရား။

၃။ ရွှေဘုန်းတော်သခင် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ ဆုံးမထားဟန် တရားမှန်ကို နာခံလိုက်နာ အရိယာဟု သင်္ချာရှစ်ဖော် သံဃာအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည် ရိုသေသမှု လူတို့ပြုသမျှ ဒါနနှင့် လျော်ကန် ထိုက်တန်အောင် ကျင့်တော်မူတတ်ပါသည်။ ထို သံဃာတော် အရှင်သူ မြတ်တို့ကို တပည့်တော်သည် ခြေတော်ဦးခိုက် ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ပူးမြော် မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါသည်ဘုရား။

မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်တွင် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ဟူသော အပိုင်း သုံးပိုင်းရှိသည်။

သီလသည် ကိုယ်နှင့် နှုတ်က မကောင်းတာကို မပြောမိအောင် ထိန်းသိမ်းဖို့အတွက် ဟောတော်မူထားသော တရားဖြစ်သည်။

သမာဓိသည် မရပ်မနား ပျံ့လွင့်နေသောစိတ်ကို တည်ငြိမ်နေအောင် ထိန်းသိမ်းဖို့အတွက် ဟောတော်မူထားသော တရားဖြစ်သည်။

ပညာသည် နိဗ္ဗာန်ကို ယခုဘဝမှာပင် မျက်မှောက်ပြုနိုင်အောင် မည်ကဲ့သို့ ပွားများရမည်ကို ဟောတော်မူထားသော တရားဖြစ်သည်။

ဤတရားတော်များသည် အခါခပ်သိမ်း ကြားနာနိုင်သော တရားတော်များ မဟုတ်။ ဤတရားတော်များကို ကြားနာရဖို့ဟာ ဘယ်လောက် ခက်သည်ကို သိနိုင်အောင် အခုလို အခွင့်ကောင်းရသည့် အခါ ကျွန်တော် ရှင်းပြလိုပါသည်။

ဘုရားလောင်း သုံးမျိုး

ဘုရားဖြစ်လိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားတစ်ဆူထံမှ 'သင်သည် နောင်ကမ္ဘာပေါင်း ဘယ်လောက်ကြာသောအခါ ဘယ်ကမ္ဘာမှာ ဘယ်အမည်နှင့် ဘုရားဧကန် ဖြစ်လိမ့်မည်'ဆိုတဲ့ ဗျာဒိတ်ကို ရပြီးသည့်နောက် ဘုရားဖြစ်အောင်

ပညာဓိက ဘုရားလောင်းဆိုလျှင် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်တိုင် ပါရမီဖြည့်ရသည်။

သဒ္ဓါဓိ က ဘုရားလောင်းဆိုလျှင် ရှစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်တိုင် ပါရမီဖြည့်ရသည်။

ဝီရိယာဓိက ဘုရားလောင်းဆိုလျှင် တစ်ဆယ့်ခြောက် အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်တိုင် ပါရမီဖြည့်ရသည်။

ဤနေရာမှာ

၁။ ပညာဓိက၊ သဒ္ဓါဓိက၊ ဝီရိယာဓိက ဘုရားလောင်းတို့၏ ခြားနားခြင်း၊

၂။ ကမ္ဘာ၏ အချိန်ကာလ ရှည်လျားခြင်း၊

၃။ ပါရမီ ဆယ်ပါးတို့ကို ရှင်းပြရန် လိုပေလိမ့်မည်။

'ဘုရားဖြစ်သည်'ဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ သဗ္ဗညုတဉာဏ် (အလုံးစုံသောတရား၊ အလုံးစုံသော ပညာတို့ကို ဆရာမကူဘဲ ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိသောဉာဏ်)တော်ကြီးကို ရခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုဉာဏ်တော်ကြီးကို ရဖို့အတွက် ဘုရားဖြစ်လိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ပညာဓာတ်ခံ လွန် လွန်ကဲကဲရှိဖို့ အရေးကြီးသည်။

အချို့ ဘုရားအလောင်းတော်များသည် ဉာဏ်ပညာလွန်ကဲနေသည့် အတွက် ပါရမီဖြည့်ရာမှာ အမြဲပင် ပညာဉာဏ်ပါရှိပြီးဖြစ်သည်။ ထို ဘုရားအလောင်းတော်များကို 'ပညာဓိက ဘုရားလောင်း'ဟု ခေါ်သည်။ ပညာဓိက ဘုရားအလောင်းတော်များသည် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ တစ်သိန်းပါရမီ ဖြည့်လျှင် ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏။

အချို့ ဘုရားအလောင်းတော်တို့မှာမူကား 'ပါရမီဖြည့်လျှင် ဘုရား ဖြစ်နိုင်သည်'ဟူ၍ ယုံကြည်ကြ၏။ ထိုအလောင်းတော်တို့၏စိတ်၌ ယုံကြည်ခြင်းဆိုသည့် သဒ္ဓါတရားသည် လွန်ကဲနေ၏။ ပညာမှာမူကား သဒ္ဓါတရားလောက် မကြီးမားချေ။ ထိုအလောင်းတော်များကို 'သဒ္ဓါဓိ က ဘုရားအလောင်း'ဟု ခေါ်သည်။ သဒ္ဓါဓိကဘုရားအလောင်းတော်

များသည် ပညာက ရှေ့မဆောင်နိုင်ဘဲ သဒ္ဓါတရားကသာ ရှေ့ဆောင်ကာ ပါရမီဖြည့်ရသည့်အတွက် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတွင် ဘုရားမဖြစ်နိုင်။ ရှစ်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်မှ ဘုရား ဖြစ်တော်မူကြ၏။

အချို့ ဘုရားအလောင်းတော်တို့မှာတော့ ဝီရိယကိုသာ အားကိုးအားထား ပြုကြ၏။ ပညာကိုလည်း အဓိကအားဖြင့် အသုံးမပြုနိုင်။ 'ပါရမီဖြည့်လျှင် ဘုရားဖြစ်နိုင်သည်'ဟူသော ယုံကြည်ခြင်း သဒ္ဓါတရားကိုလည်း ဂရုမထား၊ ကြိုးစားလျှင် ဘုရားဖြစ်မည်'ဟူသော ဝီရိယကိုသာ ရှေ့ထား၍ ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်သည့်အတွက် တစ်ဆယ့်ခြောက် အသင်္ချေ နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကြာမှ ဘုရားဖြစ်တော်မူကြသည်။ ထိုဘုရားအလောင်းတော်များကို 'ဝီရိယာဓိက ဘုရားအလောင်း'ဟု ခေါ်သည်။

ပညာဓိက၊ သဒ္ဓါဓိက၊ ဝီရိယဓိက ဆိုသော အမည်သုံးပါးသည် ဘုရားအလောင်းတော်တို့၏ အမည်ဖြစ်သည်ကို အထူးသတိပြုပါ။ သတိမပြုလျှင် ၎င်းအမည်များမှာ ဘုရားရှင်တို့၏ အမည်ဟု မှတ်ထင်နေတတ်ကြသည်။ အလောင်းတော်အစ၌ ပညာဓိက၊ သဒ္ဓါဓိက၊ ဝီရိယဓိကဟူသော အမည် သုံးပါးကွဲပြားသော်လည်း ဘုရားဖြစ်သောအခါ ဉာဏ်တော် ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်အရာတို့တွင် အလုံးစုံ တူညီကြသည်။ မည်သည့် ဘုရားက ဉာဏ်တော် ကျေးဇူးတော် ပိုသည် လိုသည် ဟူ၍ မရှိတော့ပြီ။

အထူးမှတ်ရန်မှာ

ပညာဓိက ဘုရားအလောင်းတို့သည် သဒ္ဓါနဲ့၍ ပညာထက်သည်။

သဒ္ဓါဓိက ဘုရားအလောင်းတို့သည် ပညာအလယ်အလတ်ဖြစ်၍

သဒ္ဓါအားကြီးသည်။

ဝီရိယဓိက ဘုရားအလောင်းတို့သည် သဒ္ဓါ ပညာ နှစ်ပါးစလုံး နံ့၍ ဝီရိယအားကြီးသည်။

ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများသည် သက်တော်ထင်ရှား မြတ် ဘုရား တစ်ဆူဆူထံမှ ဗျာဒိတ်ရပြီးသည့်နောက် ဘုရားဖြစ်အောင် လေး အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ ရှစ်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ တစ်ဆယ့်ခြောက် အသင်္ချေ နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ကြရသည်ဟူ၍ သိရ ပြီ။

တစ်ကမ္ဘာဆိုသည်မှာ မည်မျှကြာသနည်း၊ ကမ္ဘာတစ်ခု၏ အချိန် ကာလကို ရှင်းပြရန်လိုမည်။

၁။ ကမ္ဘာဦးက လူတို့သည် အသက်အသင်္ချေ တည်နေကြကုန်၏။ ကာလရှည်လျားလတ်သော် လောဘ ဒေါသ အစရှိသည့် အကုသိုလ် တရားတွေ များပြားလာကြသည့်အတွက် လူတို့၏ အသင်္ချေသက်တမ်း ဆုတ်ယုတ်လာသည်။ ဤသို့ ဆုတ်ယုတ်လာသော အချိန်ကာလကို ပါဠိ လို 'ဟာယန ကပ္ပ'မြန်မာလို 'ဆုတ်ကပ်'ဟု ခေါ်သည်။

က။ အသင်္ချေယျ သက်တမ်းမှာ အသက် ဆယ်နှစ်တမ်းအထိ ဆုတ်ယုတ်လာသည့်အခါ လောဘအထူး လွှမ်းမိုး၍ ဆုတ်ယုတ်လာရ ခြင်းဖြစ်လျှင် အဆုံးသတ် ခုနစ်ရက်အတွင်းမှာ 'ငတ်မွတ်ခြင်းဘေး ကြီး'ဖြစ်ပြီး မကောင်းသူတွေမှန်သမျှ သေကျေပျက်စီးကြရ၏။ ဤ ဆုတ်ကပ်မျိုးကို 'ဒုဗ္ဘိက္ခန္ဓရကပ်'ဟု ခေါ်သည်။

ခ။ ဒေါသအထူး လွှမ်းမိုး၍ ဆုတ်ယုတ်လာရခြင်းဖြစ်လျှင် အဆုံးသတ် ခုနစ်ရက်အတွင်းမှာ 'အချင်းချင်း လက်နက်တို့ဖြင့် သတ်ဖြတ်ခြင်း ဘေးကြီး'ဖြစ်ပြီး မကောင်းသူတွေမှန်သမျှ

သေကျေပျက်စီးကြရ၏။ ဤဆုတ်ကပ်မျိုးကို 'သတ္တန္တရကပ်'ဟု
ခေါ်သည်။

၈။ မောဟအထူး လွမ်းမိုး၍ ဆုတ်ယုတ်လာရခြင်းဖြစ်လျှင်
အဆုံးသတ် ခုနစ်ရက်အတွင်းမှာ 'ရောဂါဆိုးဘေးကြီး'ဖြစ်ပြီး မကောင်း
သူမှန်သမျှ သေကျေပျက်စီးကြရ၏။ ဤဆုတ်ကပ်မျိုးကို
'ရောဂန္တရကပ်' ဟု ခေါ်သည်။

၂။ ဆယ်နှစ်တမ်းကို ရောက်သည့်အခါ လူများသည် သံဝေဂ အထူး
ရကြပြီး မေတ္တာ ဗြဟ္မစိုရ် ကုသိုလ်တရားတွေ ပွားများလာကြသည့်
အတွက် အသက် အသင်္ချေယျတမ်းအထိ တိုးတက်သွားပြန်သည်။ ဤသို့
တိုးတက်လာသည့် အချိန်ကာလကို ပါဠိလို 'ဝဗ္ဗနကပ္ပ'မြန်မာလို
'တက်ကပ်'ဟု ခေါ်သည်။

ဤသို့ ဆုတ်ကပ် တက်ကပ် တစ်စုံကို 'အန္တရကပ်တစ်ကပ်'ဟု
ခေါ်သည်။

ဤအန္တရကပ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ့်လေးကပ်ကို 'အသင်္ချေယျကပ်
တစ်ကပ်'ဟု ခေါ်သည်။

ကပ်လေးမျိုး

ဤကဲ့သို့ အသင်္ချေယျကပ်မျိုး လေးကပ်ရှိသည်။ ၎င်းတို့ကို ရှင်းပြပါ
မည်။

၁။ ယခု ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည့် ခြောက်ဆယ့်လေးကြိမ်တိုင်တိုင် ဆုတ်
လိုက် တက်လိုက် ဖြစ်နေသော အသင်္ချေကပ်ကို 'ဝိဝဇ္ဇဌာယီကပ်' (ဖြစ်
ပေါ် တိုးပွားပြီးအတိုင်း တည်နေသောကပ်)ဟု ခေါ်သည်။

၂။ ဤအန္တရကပ် ခြောက်ဆယ့်လေးကပ် စေ့သည့်အခါ ကမ္ဘာဖျက်မိုးကြီး ရွာသည်။ ၎င်းမိုးကို 'ကမ္ဘာဖျက်မိုး'ဟု ခေါ်သော်လည်း စင်စစ်မှာ ၎င်းမိုးသည် ကမ္ဘာကို မဖျက်သေး။ ကမ္ဘာပျက်တော့မည် ဆိုသည်မှာ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားများအား သတိပေးသောမိုးဖြစ်သည်။ ဤသတိပေးသောမိုးသည် ကမ္ဘာပျက်ခါနီးတိုင်း ရွာသည်။

ဤမိုးကြီးရွာပြီးသည့်နောက်မှ 'မီး'ဖျက်မည့် ကမ္ဘာဆိုလျှင် မီးအကြီးအကျယ်လောင်သည်။ 'ရေ'ဖျက်မည့် ကမ္ဘာဆိုလျှင် မိုးအကြီးအကျယ် ရွာသည်။ ၎င်းမိုးရေသည် ရေရိုးရိုးမဟုတ်။ ကျောက်ဆောင် ကျောက်ခဲပင် ဖြစ်သော်လည်း ဤမိုးရေနှင့်ထိလိုက်လျှင် ကျေမွပျက်စီးသွားသည်။ 'လေ' ဖျက်မည့်ကမ္ဘာဆိုလျှင် လေအကြီးအကျယ် တိုက်သည်။

ဤကဲ့သို့ သတိပေးမိုးကြီးရွာပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ မီးဖျက်သည့် ကမ္ဘာဆိုလျှင် ကမ္ဘာဖျက် မီးတောက်မီးလျှံများ ရပ်စဲသည့်တိုင်အောင်၊ လေဖျက်သည့်ကမ္ဘာဆိုလျှင် လေရပ်စဲသည့်တိုင်အောင် အလွန်ရှည်လျားလှသော အချိန်ကာလကြီးကို 'သံဝဇ္ဇကပ်'(ပျက်ဆဲကပ်)ဟု ခေါ်သည်။

၃။ မီး၊ ရေ၊ လေ တစ်ခုခုကြောင့် ပျက်စီးပြီးသည့်နောက် ကမ္ဘာကြီးပြန်ပြီး တည်တော့မည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာပြုမိုးကြီး ရွာသည်။

ဤသို့ မီး၊ ရေ၊ လေ တစ်ခုခုကြောင့် ပျက်စီးသည့်အချိန်မှ ကမ္ဘာပြုမိုးကြီး ရွာသည့်တိုင်အောင် အလွန်ရှည်လျားလှသော အချိန်ကာလကြီးကို 'သံဝဇ္ဇ ဌာယီကပ်'(ပျက်စီးသည့်အတိုင်း တည်နေသောကပ်)ဟု ခေါ်သည်။

၄။ ကမ္ဘာပြုမိုးကြီး ရွာသည်မှစ၍ နေလနက္ခတ်တာရာတွေ ပေါ်ပေါက်လာသည့်တိုင်အောင် အလွန်ရှည်လျားလှသည့် အချိန်ကာလ

ကြီးကို 'ဝိဝဇ္ဇကပ်'(ဖြစ်ပေါ်တိုးပွားဆဲကပ်)ဟု ခေါ်သည်။

နေလ နက္ခတ်တာရာတွေ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အချိန်မှ နောက် တစ်ခါ ကမ္ဘာဖျက်မိုးကြီး ရွာသည့်တိုင်အောင် အလွန်ရှည်လျားလှသော အန္တရကပ် ခြောက်ဆယ့်လေးကပ်ရှိသော အချိန်ကာလကြီးကို 'ဝိဝဇ္ဇဌာယီကပ်' (ဖြစ် ပေါ်တိုးပွားပြီးအတိုင်း တည်နေသောကပ်ဟု ခေါ်သည်။) (နားလည်လွယ်အောင် ဤကပ်ကို ရှေးဦးစွာ ဖော်ပြခဲ့ပြီးပြီ။)

ဤဖော်ပြခဲ့ပြီးသော-

၁။ သံဝဇ္ဇကပ်(ပျက်ဆဲကပ်)

၂။ သံဝဇ္ဇဌာယီကပ် (ပျက်စီးသည့်အတိုင်း တည်နေသောကပ်)။

၃။ ဝိဝဇ္ဇကပ်(ဖြစ်ပေါ်တိုးပွားဆဲကပ်)။

၄။ ဝိဝဇ္ဇဌာယီကပ်(ဖြစ်ပေါ်တိုးပွားပြီးသည့်အတိုင်း တည်နေသော ကပ်) တို့သည် တစ်ကပ်နှင့် တစ်ကပ် ရှည်လျားပုံ အချိန်ကာလချင်း အတူတူ ဖြစ်သည်။

ဤလေးကပ်ပေါင်းမှ မဟာကပ်တစ်ကပ် ဖြစ်သည်။ ဤမဟာကပ် ကို 'တစ်ကမ္ဘာ'ဟု ခေါ်သည်။

ဘုရားအလောင်းများသည် ဗျာဒိတ်ရပြီးသည့်နောက်မှ ဤလို ကမ္ဘာ ပေါင်း တစ်သိန်း၊ နှစ်သိန်း၊ တစ်သိန်း၊ နှစ်သိန်း၊ တစ်ကုဋေ၊ နှစ်ကုဋေ မဟုတ်။ လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ ရှစ်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ် သိန်း၊ တစ်ဆယ့်ခြောက် အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်တိုင် ပါရမီ တွေ ဖြည့်ကြရသည်။ (အသင်္ချေယျတွင် ကုဋေပေါင်းများစွာရှိသည်ဟု အကြမ်းအားဖြင့် မှတ်ထားပါ။)

ဗျာဒိတ်

ဗျာဒိတ် ဆိုသည်မှာလည်း လွယ်လွယ်နှင့်ရသည့်ကိစ္စမျိုး မဟုတ်၊ ဘုရားဆုတောင်းသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ဗျာဒိတ်ရမည်ဟု မဆိုနိုင်။

ကျွန်တော်တို့၏ မြတ်စွာဘုရားသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှာ နတ် ဗြဟ္မာတွေကို အဘိဓမ္မာတရား ဟောပြီးသည့်နောက် လူ့ပြည်သို့ ပြန် ကြွလာတော်မူသည့်အခါ သိကြားမင်းက ပတ္တမြားစောင်းတန်းကြီးနှင့် တကွ လက်ဝဲ လက်ယာမှ ငွေစောင်းတန်းကြီး တစ်ခု၊ ရွှေစောင်းတန်း ကြီး တစ်ခုတို့ကို ဖန်ဆင်းပေးသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပတ္တမြား စောင်းတန်းဖြင့် ကြွတော်မူသည်။ နတ်သိကြားများက ရွှေစောင်းတန်း ဖြင့်၊ ဗြဟ္မာများက ငွေစောင်းတန်းဖြင့် လိုက်ပို့ကြပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးပြာဋိဟာ၊ နတ်ဗြဟ္မာတို့၏ ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါ အမျိုးစုံ၊ ပတ္တမြား ရွှေငွေစောင်းတန်းကြီးတို့၏ အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းပုံတို့ကို မြင်ကြရသည့်အခါ သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်၏ မြို့တံခါးဝ အနီးမှာ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးရလေအောင် စောင့်မျှော်နေကြသော ထောင်ပေါင်းများစွာရှိသည့် ပရိသတ် လူထုကြီးထဲတွင် ဘုရားဆု မ တောင်းသူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိပါ။ အားလုံး ဘုရားဆုတောင်းကြ သည်။

ယခု မျက်မှောက်ဘဝမှာလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေကို ဘာဆုများ ပန်ကြသလဲဟု မေးလိုက်လျှင် အတော်ခပ်များများသည် ဘုရားဆုပန် သည်ဟု ဖြေကြပေလိမ့်မည်။

ယခု ဆိုခဲ့ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဤကဲ့သို့ ဆုပန်ကြရုံမျှဖြင့် ပွင့် တော်မူလတ္တံ့ကုန်သော ဘုရားတစ်ဆူဆူနှင့် တွေ့သည့်အခါ ဗျာဒိတ်ရ နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ဗျာဒိတ်ရသူ အင်္ဂါ ၈ ပါး

ဗျာဒိတ်ရနိုင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ကောင်းစွာ ပြည့်စုံရမည်။ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးမှာကား

၁။ လူဇာတ်စင်စစ် ဖြစ်ရခြင်း၊

၂။ ယောက်ျားစင်စစ် ဖြစ်ရခြင်း၊

၃။ ထိုဘဝမှာပင် အရဟတ္တဖိုလ်ရနိုင်လောက်သော ကုသိုလ်ပါရမီ ထူးနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ရခြင်း၊

၄။ သက်တော်ထင်ရှား မြတ်ဘုရားကို ဖူးတွေ့ရခြင်း၊

၅။ ကမ္မဝါဒီရသေ့ သို့မဟုတ် သာသနာတွင်း ရဟန်းဖြစ်ရခြင်း၊

၆။ ဈာန်သမာပတ် ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ခြင်း၊

၇။ ကိုယ့်အသက်ကို မငဲ့ကွက်ဘဲ အလွန်အကျွံ ပါရမီ ကုသိုလ်တို့ကို ပြုစုပွားများ အားထုတ်ခြင်း၊

၈။ ဘုရားအဖြစ်ကို တောင့်တအားကြီးသော ကုသိုလ်ဆန္ဒရှိသူဖြစ်ခြင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။

ဤရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံအောင်ပင် ဘုရားဖြစ်ချင်သူများသည် ကမ္ဘာပေါင်းများစွာ ပါရမီတွေ ဖြည့်ကြရဦးမည်။

ဤရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသည့်အတွက် ဗျာဒိတ်ရပြီးသည့်နောက် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ ရှစ်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ဖြည့်ကျင့်ရမည့် ပါရမီဆိုသည် ဘယ်လိုဟာမျိုးတွေလဲ၊ ဤပါရမီတွေကိုလည်း ရှင်းပြဖို့ လိုသေးသည်။

ပါရမီ ၁၀ ပါး

လွန်မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို 'ပရမ'ဟု ခေါ်သည်။ ဘုရားအလောင်းများသည် လွန်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုလွန်မြတ်သော ဘုရား အလောင်းများသည် ဘုရားဖြစ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ကြသော လုပ်ငန်း စဉ်များကို 'ပါရမီ'ဟု ခေါ်သည်။ ထိုပါရမီများမှာ ဆယ်ပါးရှိသည်။ ၎င်းတို့မှာ

၁။ ဒါနပါရမီ၊ ၂။ သီလပါရမီ၊ ၃။ နေက္ခမ္မပါရမီ၊

၄။ ပညာပါရမီ၊ ၅။ ဝီရိယပါရမီ၊ ၆။ ခန္တီပါရမီ၊

၇။ သစ္စာပါရမီ၊ ၈။ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ၊ ၉။ မေတ္တာပါရမီ၊

၁၀။ ဥပေက္ခာပါရမီ တို့ပင် ဖြစ်သည်။

ဒါန၊ သီလ၊ နေက္ခမ္မ၊ ပညာ၊ ဝီရိယာ။

ခန္တီ၊ သစ္စာ၊ ဓိဋ္ဌာန၊ မေတ္တာ၊ ဥပေက္ခာ။

ဤပါရမီဆယ်ပါး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အကြမ်းအားဖြင့် ဤသို့ မှတ်ထားကြစေချင်သည်။

၁။ ဒါနပါရမီသည် မိမိ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ သားသမီး၊ မယား၊ မျက်စိ၊ ခြေ၊ လက် အစရှိသော ကိုယ်အင်္ဂါနှင့် အသက်ကို လှူဒါန်းစွန့်ကြဲရသော ပါရမီဖြစ်သည်။

၂။ သီလပါရမီသည် အသက်ကိုပင်စွန့်ရစေကာမူ မိမိ၏ နှုတ်နှင့် ကိုယ်ကို မကောင်းတာ မပြောမိအောင်၊ မကောင်းတာ မလုပ်မိအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရသော ပါရမီဖြစ်သည်။

၃။ နေက္ခမ္မပါရမီသည် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ခြွေရံသင်းပင်း သားသမီး မယားတို့ကို စွန့်ပစ်ပြီး တောထွက်ရသော ပါရမီဖြစ်သည်။

၄။ ပညာပါရမီသည် ဗဟုသုတများ အကြံအစည်များကို သူတစ်ပါး ထံမှလည်း ဆည်းပူး၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ကြံစည်စိတ်ကူးပြီး ကိုယ့်လူမျိုးနှင့် ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားများ၏ ချမ်းသာရေး မိမိကိုယ်တိုင် ဘုရားဖြစ်ရေး အတွက် ကြိုးပမ်းအားထုတ် ဆောင်ရွက်ရသည့် ပါရမီပင်ဖြစ်သည်။

၅။ ဝီရိယပါရမီသည် လောကကြီးပွားရေးအတွက်လည်းကောင်း၊ မိမိဘုရား ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက်လည်းကောင်း၊ အသွေးအသားတွေ ကုန်ခန်းပြီး အရေအကြော အရိုးမျှသာ ကျန်စေကာမူ မလျှော့သော လုံ့လဖြင့် ဆောင်ရွက်ကြိုးပမ်းရသော ပါရမီဖြစ်သည်။

၆။ ခန္တီပါရမီသည် မိမိကို သတ်မည့်သူကိုပင် အမျက်ဒေါသမထွက်ဘဲ သည်းခံရသော ပါရမီဖြစ်သည်။

၇။ သစ္စာပါရမီသည် အသက်သေရစေကာမူ မုသားမပြောဘဲ ဟုတ်မှန်ရာ ကိုသာ ပြောရသော ပါရမီဖြစ်သည်။

၈။ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီသည် အသက် သေရစေကာမူ မိမိလုပ်မည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားသောအရာကို လုပ်၍၊ မလုပ်ဘူးဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားသော အရာကို မလုပ်ဘဲ နေရသော ပါရမီဖြစ်သည်။

၉။ မေတ္တာပါရမီသည် ချစ်သောသူ၊ မချစ် မမုန်းသောသူ၊ ရန်သူတို့ကို မိမိနှင့်ထပ်တူ မေတ္တာထားရသော ပါရမီဖြစ်သည်။

၁၀။ ဥပေက္ခာပါရမီသည် ချမ်းသာ၍လည်း လောဘမထွက်၊ မာနမတက်၊ ဆင်းရဲ၍လည်း ဒေါသမထွက်ဘဲ မိမိ ရင်ဆိုင်တွေ့ရသော လောကဓံ တရားများပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ တစ်လောကလုံး ရှိရှိသမျှ

သက်ရှိ သက်မဲ့တွေ အားလုံးအပေါ်မှာလည်းကောင်း လျစ်လျူရှုရသော ပါရမီ ဖြစ်သည်။

ပါရမီဆယ်ပါးကိုမူကား သိရပါပြီ။

ဘုရားအလောင်းသည် သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားကို ဖူးတွေ့ရစဉ် က ရဟန္တာဖြစ်ပြီး နိဗ္ဗာန်စံဝင်လိုသည်ဟုဆိုလျှင် လွယ်လွယ်နှင့် ဝင်နိုင် ပါလျက်နှင့် လွယ်သည့်လမ်းကို မလိုက်ဘဲ ဤမျှ ခက်ခဲသော ပါရမီဆယ်ပါးကို ဤမျှကြာအောင် ဖြည့်ရသည့် ခက်ခဲသောလမ်းကြီး ကို ဘာကြောင့်လိုက်ချင်ရသနည်း။

ဘုရားအလောင်းတော်များမှာ သနားတတ်သောစိတ်သည် အလွန် အလွန် ကြီးမားလျက်ရှိသည်။ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယံ ဆို သည့် အပါယ်လေးဘုံကို အကြိမ်ကြိမ်ကျရသော ဆင်းရဲ၊ အဖန်ဖန် ပဋိသန္ဓေနေရသောဆင်းရဲ၊ အဖန်ဖန် အိုရ နာရ သေရ ချစ်သူနှင့် ကွဲရ၊ မချစ် မနှစ်သက်သူနှင့် အတူနေရဆိုသည့် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေက တစ်ယောက်တည်းကိုယ်လွတ်ရန်ပြီး ထွက်မသွားချင်ဘူး၊ သူတို့ လွတ် သလို ဝေနေယျသတ္တဝါတွေလည်း တတ်အားသမျှ လွတ်စေချင်ကြသည့် ကရုဏာစိတ်များသည် ဘုရား အလောင်းတော်များ၏ ရင်ထဲမှာ တားမ နိုင် ဆီးမရအောင် တဖွားဖွား ပေါ်နေကြသည်။

ဤမျှ ကြီးမားလှသော ကရုဏာစိတ်တွေကြောင့်ပင်လျှင် ဘုရား အလောင်းတော်ကြီးများမှာ ရိုးရိုး ရဟန္တာအဖြစ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ ဝင်နိုင် သော လွယ်သည့်လမ်းကို မလိုက်ဘဲ ပါရမီ ဆယ်ပါးစလုံးကို အထွတ်အထိပ် ရောက်အောင် ကမ္ဘာအသင်္ချေပေါင်းများစွာ ပါရမီဖြည့်ရ သော ခက်သည့်လမ်းကို လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့ ခက်ခဲလှသော လမ်းကြီးကို လိုက်ခဲ့သည့်အတွက် ဘုရား

အလောင်းသည် ပါရမီဆယ်ပါးအနက် ဒါနပါရမီတစ်ခုတည်းအတွက်
ကိုပဲ ဘယ်လောက် စွန့်တော်မူခဲ့ရသည်ကို ဇိနာ လင်္ကာရကျမ်းထဲက
ကောက်နုတ်ပြီး ကျွန်တော် ဖော်ပြပါမည်။

ပါရမီ အစ ဒါနက

'သော'ထိုဘုရားလောင်းတော်သည်။ သာဂရေ၊ သမုဒ္ဒရာလေးစင်း
အတွင်း၌။ ဇလာမိကံ၊ ရေမှုန့်ရေပေါက်တို့ထက် များမြောင်လွန်ကဲစွာ
သော။ ရုမိရံ၊ ပတ္တမြားရောင်စွေး နီထွေးထိန်လျှပ် သွေးစက်မြတ်
အလှူဒါနကို။ အဒါသိ၊ သဗ္ဗညုဉာဏ် ရဖို့ရန်ဟု စိတ်သန်ရှေ့ပြေး သဒ္ဓါ
ရှေး၍ လှူပေး တော်မူခဲ့လေပြီ။ ဘူမိ၊ ယူဇနာကိန်း နှစ်သိန်းလေး
သောင်း ထုပေါင်းသင်္ချာ မဟာပထဝီ ဤမြေကြီးကို။ ပရာဇိယာ၊ ယှဉ်စေ
နှုန်းစေ ရှုံးပစေ၍။ သမံ သံဒါနံ၊ နဂိုပြကတော့ အခလေ့ဖြင့် သိမ်မွေ့ညံ့
ထွား ကိုယ်တော်၏ အသားတော်ကို အလှူဒါနကို။ အဒါသိ၊ သဗ္ဗညု
ဉာဏ်ရဖို့ရန်ဟု စိတ်သန် ရှေ့ပြေး သဒ္ဓါရှေး၍ လှူပေးတော်မူခဲ့လေပြီ။
မေရုပ္ပမာဏမဓိကဉ္စ၊ မြင်းမိုရ်တောင် ပမာဏထက် ဆထက်ကဲချွန်
ပိုလွန်သည်လည်းဖြစ်သော။ သမောဠိသီသံ၊ နဝရတ်ရောင် ပြုံး
ပြုံးပြောင်သည့် ဦးသျှောင် (အုတ်ရှောင်) သမိုက် ရတနာ မကိုဋ်နှင့်တကွ
သီသတွင်ညောင်း ဦးခေါင်းတော်မြတ်ကို။ အဒါသိ၊ သဗ္ဗညု ဉာဏ် ရဖို့
ရန်ဟု စိတ်သန်ရှေ့ပြေး သဒ္ဓါရှေး၍ လှူပေးတော်မူခဲ့လေပြီ။ ခေ၊
စကြဝဠာ တိုက်တစ်ခွင် မိုးကောင်းကင်၌။ တာရကာမိကတရံ၊
နက္ခတ်တာရာ ကြယ်တကာတို့ထက် သင်္ချာနှိုင်းလောက် ကဲပိုမောက်
သည်လည်း ဖြစ်သော။ နယနံ၊ မဟူရာရောင် ပိတုန်းတောင်လို ညို
မောင်ကြည်ပြီး အံ့မဆုံးသည့် မျက်လုံးတော် အလှူဒါနကို။ အဒါသိ၊
သဗ္ဗညုဉာဏ်ရဖို့ရန်ဟု စိတ်သန်ရှေ့ပြေး သဒ္ဓါရှေး၍ လှူပေးတော်မူခဲ့

လေပြီ။

ကောက်နုတ်ချက်၏ အဓိပ္ပာယ် အတိုချုပ်မှာ ဤအတိုင်းဖြစ်သည်။

ဘုရားဖြစ်ဖို့အတွက် ဘုရားအလောင်းတော် လှူခဲ့ရသော သွေးတို့သည် သမုဒ္ဒရာလေးစင်းထဲက ရေတွေထက် များသည်။ လှူခဲ့ရသော အသားတို့သည် နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထူရှိသည့် ဤကမ္ဘာမြေကြီးထက်များသည်။ လှူခဲ့ရသော ဦးခေါင်းတော်များကို စုပုံ၍ထားလျှင် မြင်းမိုရ်တောင်ထက် ကြီးကျယ်မြင့်မားသည်။ လှူခဲ့ရသော မျက်လုံးတော်များ၏ အရေအတွက်မှာ ကောင်းကင်၌ မြင်ရသော ကြယ်တာရာတို့ထက် များသည်။

ဘုရားဖြစ်အောင် အခုလောက် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ကျင့်ကြံ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ကြရသည့်အတွက် ဘုရားများသည် ခဏ ခဏ မပွင့်နိုင်ရှာကြပါ။ ကမ္ဘာတစ်ခုတစ်ခုရဲ့ သက်တမ်းဟာ အင်မတန်ကြီး ရှည်လျားလှသော်လည်း ဘုရားတစ်ဆူမှ မပွင့်သော ကမ္ဘာတွေ ရှိကြသေးသည်။ ၎င်းကမ္ဘာမျိုးကို 'သုညကမ္ဘာ'ဟု ခေါ်သည်။

ကမ္ဘာ လေးမျိုး

တချို့ကမ္ဘာတွေမှာ ဘုရားတစ်ဆူသာ ပွင့်တော်မူသည်၊ ထိုကမ္ဘာမျိုးကို 'သာရကမ္ဘာ'ဟု ခေါ်သည်။

တချို့ကမ္ဘာတွေမှာ ဘုရားနှစ်ဆူသာ ပွင့်တော်မူသည်။ ၎င်းကမ္ဘာမျိုးကို 'မဏ္ဍကမ္ဘာ'ဟု ခေါ်သည်။

တချို့ကမ္ဘာတွေမှာ ဘုရားလေးဆူသာ ပွင့်တော်မူသည်။ ၎င်းကမ္ဘာမျိုးကို 'သာရမဏ္ဍကမ္ဘာ'ဟု ခေါ်သည်။

တချို့ကမ္ဘာတွေမှာ ဘုရားငါးဆူသာ ပွင့်တော်မူသည်။ ၎င်းကမ္ဘာမျိုးကို 'ဘဒ္ဒကမ္ဘာ'ဟု ခေါ်သည်။

ကမ္ဘာတစ်ခုမှာ အများဆုံး ဘုရားငါးဆူသာ ပွင့်တော်မူနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အလွန်အလွန် ရှည်လျားလှသည့် ကမ္ဘာ၏ သက်တမ်းအချိန်ကာလနှင့် စာလိုက်လျှင် မြတ်စွာဘုရားများ ပွင့်တော်မူကြသည့် အချိန်ကာလသည် အင်မတန် တိုတောင်းလှပေသည်။ သမုဒ္ဒရာရေမျက်နှာကြီးမှာ ခဏတက်ပြီး ပွက်သည့် ရေပွက်ကလေးပမာဏမျှသာ ရှိပေသည်။

ရပ်ပြစ် ရှစ်ပါးမှ လွတ်မြောက်

ဤမျှ တိုတောင်းလှပေသော ဘုရား သာသနာတော်ကြီး ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်နေသည့်အချိန်မှာ

၁။ ကျွန်တော်တို့သည် ငရဲကျနေလျှင်လည်း သာသနာတော်နှင့် တွေ့ရမည်မဟုတ်။

၂ ။ ကျွန်တော်တို့သည် တိရစ္ဆာန်တွေ ဖြစ်နေကြလျှင်လည်း သာသနာတော်နှင့် တွေ့ရမည်မဟုတ်။

၃။ ကျွန်တော်တို့သည် ပြိတ္တာတွေ ဖြစ်နေကြလျှင်လည်း သာသနာတော်နှင့် တွေ့ရမည်မဟုတ်။

၄ ။ ထို့ပြင် အသညသတ်ဘုံနှင့် အရူပဘုံတွေမှာ ဗြဟ္မာများသည် သောတ ပဿာဒ(နား)မရှိကြသောကြောင့် ဘုရားတရားတော်ကို နာနိုင်ခွင့် မရှိကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ၎င်းဘုံတွေမှာ ဗြဟ္မာတွေ ဖြစ်နေကြပြန်လျှင် လည်း သာသနာတော်နှင့် တွေ့ရမည်မဟုတ်။

၅။ ကျွန်တော်တို့သည် ဘုရားတရားတော်ကို ဟောပြောပြသ ဆိုဆုံးမနိုင်သည့် ရဟန်းများ လူများ မရောက်မပေါက်နိုင်သည့် ပစ္စန္နရစ်အရပ်မှာ လူဖြစ်ရ ပြန်လျှင်လည်း သာသနာတော်နှင့် တွေ့ရ မည်မဟုတ်။

၆။ ဘုရားပွင့်တော်မူရာ တရားသံမစဲ ခြိမ့်ခြိမ့်သဲနေသည့် မဇ္ဈိမတိုက်မှာ ကျွန်တော်တို့ လူဖြစ်ရလင့်ကစား ကျွန်တော်တို့သည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူရှိသော သူများ ဖြစ်နေကြလျှင်လည်း သာသနာတော်နှင့် တွေ့ရမည်မဟုတ်။

၇။ ကျွန်တော်တို့သည် မဇ္ဈိမတိုက်မှာ လူဖြစ်ပြီး သမာဒိဋ္ဌိအယူရှိတဲ့ သူများ ဖြစ်နေကြသည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့သည် မျက်လုံး၊ နား အစရှိသည့် အင်္ဂါတွေ ချွတ်ယွင်းနေကြလျှင်လည်း သူတော်ကောင်းများ မဖူးတွေ့ရ၊ သူတော်ကောင်း တရားများကို မကြားနာရသောကြောင့် သာသနာတော်နှင့် တွေ့ရမည်မဟုတ်။

၈။ ကျွန်တော်တို့သည် မဇ္ဈိမတိုက်မှာ လူဖြစ်ပြီး ကံ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သူများဖြစ်စေကာမူလည်း မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသော အချိန်အခါ မဟုတ်ပြန်လျှင် သာသနာတော်နှင့် တွေ့ရမည်မဟုတ်။

အခု ဖော်ပြခဲ့သည့် အချက် ရှစ်ချက်ကို ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးဟု ခေါ်သည်။

ဤရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးက လွတ်မြောက်ပြီး အင်မတန်ကြီး ကြုံကြုံကံသ ည့် သာသနာတော်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော် တို့သည် မည်မျှ ထူးသော ကုသိုလ်ရှင်များ၊ မည်မျှထူးသော ပါရမီရှင် များဖြစ်သည်ကို သေသေချာချာ စဉ်းစားသင့်ကြသည်။

သိကြားမ ဘိန်းစားလို မဖြစ်ရေး

ဤကဲ့သို့ ကုသိုလ်တွေ ပါရမီတွေထူးနေသည့် အချိန်အခါမျိုးတွင် ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုထဲက သိကြားမင်းနှင့် တွေ့ရသည့် ဘိန်းစားလို မဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးသည်။

ရှေးအခါတုန်းက သိကြားမင်းသည် ဘိန်းစားတစ်ဦးကို စောင်မကြည့် ရှုချင်သည့်အတွက် ၎င်းဘိန်းစားကို ကိုယ်ထင်ပြုပြီး 'အသင် ဘာလိုချင်သနည်း၊ လိုရာဆုကို တောင်းစေ'ဟူ၍ အမိန့်ရှိလိုက်သည်။ အဲဒီလို အချိန်အခါမျိုးမှာ ဘိန်းစားသည် တောင်းသာ တောင်းတတ်မည်ဆိုလျှင် ရွှေကိုလည်း တစ်ပုံကြီးရနိုင်သည်။ ငွေကိုလည်း တစ်ပုံကြီးရနိုင်သည်။ ကျောက်သံပတ္တမြားကိုလည်း တစ်ပုံကြီး ရနိုင်သည်။ လောကမှာ ကောင်းပေ့ အဖိုးတန်ပေ့ ဆိုတာတွေကိုလည်း တစ်ပုံကြီး ရနိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ကိုရွှေဘိန်းစားက သိကြားမင်းဆီမှာ ဘာတောင်းသည် ထင်ပါသလဲ။ 'အရှင်သိကြားမင်း၊ မနက်ကို ဘိန်းငါးမူးသား၊ ညကို ဘိန်းငါးမူးသား စားရရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါပြီ'လို့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ယခုအခါမှာဆိုလျှင် သိကြားမင်းကြီးနှင့်တွေ့ရသည့် ဘိန်းစားထက် မနှိုင်းယှဉ်လောက်အောင်ကို ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ကုသိုလ်ထူးနေသည်။ ဘိန်းစားသည် သိကြားမင်းဆီမှာ တောင်းတတ်လျှင် ဘိန်းအစား ရွှေ ငွေ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေကို ရနိုင်သည်။ ဤရတနာတွေကို ဘိန်းစားသည် တစ်ဘဝတည်းသာ သုံးနိုင်မည်။ ၎င်းရတနာများသည် ဘိန်းစားသေသည့်အခါ ၎င်းနှင့်အတူ ပါသွားမည် မဟုတ်။ ၎င်းဘိန်းစားသည် ဤရတနာများကို ရရုံမျှနှင့်

၁။ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ် တည်းဟူသော အပါယ်လေးဘုံကို အဖန်ဖန် ရောက်ရမည့် ဆင်းရဲ၊

၂။ အဖန်ဖန် ပဋိသန္ဓေနေရမည့် ဆင်းရဲ၊

၃။ အဖန်ဖန် အိုရ နာရ သေရမည့် ဆင်းရဲ၊

၄။ သူချစ်တဲ့ သားသမီး၊ မယား၊ ဆွေမျိုး ဉာတကာတွေနှင့် အဖန်ဖန် ရှင်ကွဲ သို့မဟုတ် သေကွဲ ကွဲရမည့် ဆင်းရဲ၊

၅။ အစမထင်နိုင်အောင် ရှည်လျားလှသော အတိတ် သံသရာကြီး တစ်လျှောက်လုံးမှာ သူလုပ်ခဲ့ဖူးသမျှ အကုသိုလ်တွေ ဝဋ်ပြန်လည်သည် ကို သံသရာကြွေးဟောင်းတွေ ပြန်ဆပ်ရသည့်အနေနှင့် ဘဝပေါင်းများစွာ ခံရဦးမည့် ဆင်းရဲ၊

၆။ သံသရာကြွေးသစ်တွေ ထပ်၍တင်ဦးမည့် ဆင်းရဲ၊

အစရှိကုန်သော သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲများက ဘယ်သောအခါတွင်မှ လွတ်မြောက်နိုင်မည်ဟူ၍ ထိုဘိန်းစားသည် နည်းနည်းကလေးမှ မမျှော်မှန်းနိုင်။

ထို့ကြောင့် ၎င်းဘိန်းစားသည် သိကြားမင်းနှင့် တွေ့ရပြီး ရွှေ ငွေ ကျောက်သံပတ္တမြားကို ရသော်ငြားလည်း ထိုရတနာများသည် သံသရာ ဝဋ် ဆင်းရဲတွေက လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဘိန်းစားသည် အားမကိုးနိုင်။

မဂ်လေးပါး

ရပ်ပြစ်ရစ်ပါးက လွတ်မြောက်ပြီး သာသနာတော်ကြီးနှင့် ကြုံကြိုက် နေရသည့် ကျွန်တော်တို့အတွက်မှာမူကား မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားတော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း ကျင့်ရုံမျှဖြင့် ယခုအခါတွင်

၁။ သောတာပတ္တိမဂ်ကို လိုချင်လျှင်လည်း ရနိုင်ပြီ။

၂။ သကဒါဂါမိမဂ်ကို လိုချင်လျှင်လည်း ရနိုင်ပြီ။

၃။ အနာဂါမိမဂ်ကို လိုချင်လျှင်လည်း ရနိုင်ပြီ။

၄။ အရဟတ္တမဂ်ကို လိုချင်လျှင်လည်း ရနိုင်ပြီ။

သာသနာတော်ကြီး ကွယ်သွားပါလျှင် ဤမဂ်လေးပါးကို ရစေနိုင်သည့် အကျင့်တရားများသည်လည်း ကွယ်ပျောက်ကုန်တော့မည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မဂ်ရအောင် ကျင့်ဖို့ မဆိုထားနှင့်၊ မဂ်ဆိုသည့် စကားကို သော်မှ ကြားဖို့ရန် မဖြစ်နိုင်။

ဤမျှ ကုသိုလ်တွေ ပါရမီတွေ ထူးနေသည့် အချိန်အခါမျိုးမှာ လာဘ်တကာတို့တွင် အမွန်မြတ်ဆုံး လာဘ်ဖြစ်သည့် မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တွေကို မရ ရအောင် မယူလိုက်ကြဘဲ ၁။ မျက်စိက မြင်ချင်တာတွေ ၂။ နားက ကြားချင်တာတွေ ၃။ နှာခေါင်းက နှမ်းချင်တာတွေ၊ ၄။ လျှာက စားချင်တာတွေ၊ ၅။ ကိုယ်က ထိချင်တာတွေဟု ခေါ်သည့် ကာမဂုဏ်တွေနောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေကြမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် 'တစ်နေ့ ဘိန်းတစ်ကျပ်သားပေးပါ'ဟု သိကြားမင်း ဆီမှာ တောင်းသည့် ဘိန်းစားထက် ဆိုးကြလိမ့်မည်။

မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်များသည် အဘယ်ကြောင့် လာဘ်တကာတို့ထက်တွင် အမွန်မြတ်ဆုံး လာဘ်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်ဆက်ပြီး ရှင်းချင်ပါသည်။

သောတာပန်

'သောတာပတ္တိမဂ်'ကို ရသောသူကို 'သောတာပန်'ဟု ခေါ်သည်။ သောတာပန်သည် မိမိ၏ ကိုယ်တွင်းမှာ ဒိဋ္ဌိနှင့် ဝိစိကိစ္ဆာဟု ခေါ်သော

ကိလေသာများကို အကြွင်းမဲ့ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ပြီးပြီ။ ထို့ကြောင့် သောတာပန်မှာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ရတနာသုံးပါးအပေါ်တွင် သို့ လော သို့လော တွေးတောယုံမှားမှုများ မရှိကြတော့ဘူး။

ထို့ပြင်လည်း သောတာပန်မှာ

၁။ သူ့အသက်ကို သတ်ချင်သောစိတ်၊

၂။ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးချင်သောစိတ်၊

၃။ ကာမမှာ မှားယွင်းစွာ ကျင့်ချင်သောစိတ်၊

၄။ လိမ်ပြောချင်သောစိတ်၊

၅။ သေရည် သေရက်သောက်ချင်သောစိတ်တွေ အလျဉ်းမရှိတော့ဘူး။

သောတာပန်သည် ယခုကဲ့သို့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါး အပေါ်တွင် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်မှုခေါ်သည့် သဒ္ဓါကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကံငါးပါးကို ကျူးလွန်လိုသည့် စိတ်မျှပင်မရှိအောင် ကိလေသာများ ခေါင်းပါးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ထိုသောတာပန်သည် သေသည့်အခါ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်၊ ငရဲဆိုသည့် အပါယ် လေးဘုံသို့ မကျရောက်ရတော့ဘူး။ သောတာပန်ဟာ သံသရာကြီးထဲမှာ အလွန်တကွ အလွန်ဆုံး ခုနစ်ဘဝပဲ ဖြစ်ရတော့မယ်။ နောက်ဆုံးဘဝ မှာ ရဟန္တာဖြစ်ပြီး နိဗ္ဗာန်စံဝင်ရသည်။

သကဒါဂါမ်

'သကဒါဂါမ်မဂ်'ကို ရသောသူကို 'သကဒါဂါမ်'ဟု ခေါ်သည်။ သကဒါဂါမ်ဖြစ်လျှင် သောတာပန်တုန်းကထက် လောဘ၊ ဒေါသ၊

မောဟ ဆိုသော ကိလေသာများ ပို၍ ခေါင်းပါးသွားပြန်သည်။ ထိုသို့ ခေါင်းပါးမှုကြောင့် သကဒါဂါမ်သည် လူ့ပြည်မှာ တစ်ကြိမ်သာ လူပြန် ဖြစ်ရမည်။ ထိုဘဝမှာပင် ရဟန္တာဖြစ်ပြီး နိဗ္ဗာန်စံဝင်ရသည်။

အနာဂါမ်

'အနာဂါမ်မဂ်'ကို ရသောသူကို 'အနာဂါမ်'ဟု ခေါ်သည်။ အနာဂါမ် မှာ ဗြဟ္မာဖြစ်ချင်သည့် တပ်မက်မှုမှတစ်ပါး အခြားတပ်မက်မှု မရှိတော့ ဘူး။ ကာမရာဂစိတ်၊ ဒေါသစိတ်တွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ထို့ကြောင့် ထိုအနာဂါမ် သေလွန်သည့်အခါ ဗြဟ္မာဖြစ်ရမည်။ ၎င်းဗြဟ္မာအဖြစ်နှင့် ရဟန္တာဖြစ်ပြီး နိဗ္ဗာန် စံဝင်ရသည်။

ရဟန္တာ

'အရဟတ္တမဂ်'ရသောသူကို အရဟာ သို့မဟုတ် 'ရဟန္တာ' ဟုခေါ် သည်။ ရဟန္တာတွင် ကိလေသာများအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းကုန်ပြီ။ ထို့ကြောင့် ရဟန္တာ စုတေသည့်အခါ နိဗ္ဗာန် စံဝင်ရသည်။

မြတ်စွာဘုရား တရားတော်များသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား တော်မူသည့်အတိုင်း ကျင့်သောသူများအား အခါမလင့် အကျိုးပေးနိုင် သော တရားများဖြစ်သည်။ ယခု မျက်မှောက်ဘဝတွင် အကျိုးပေးနိုင် သော တရားများဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်များသည် လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်နိုင်သော တရားများဖြစ်သည်။

ပုထုဇဉ်ဖြစ်စဉ်က ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ အပေါ်တွင် သို့လော သို့ လော ယုံမှားသံသယ ဖြစ်သည်ကိုလည်း ထိုပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထင် ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့ခဲ့ရသည်။ သောတာပန်ဖြစ်လာပြီးသည့်အခါ ထို

ယုံမှား သံသယစိတ်များ ဘယ်တော့မှ ပြန်ပေါ်မလာတော့ဘဲ တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်ကိုလည်း ထိုသောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့ရသည်။

ပုထုဇဉ်ဖြစ်စဉ်က ကံငါးပါးကို ကျူးလွန်လိုသည့် ကိလေသာများ မိမိကိုယ်တွင်း၌ ထကြွသောင်းကျန်းခဲ့သည်ကိုလည်း ထိုပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ် သည် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့ခဲ့ရသည်။ သောတာပန် ဖြစ်လာပြီးတဲ့ အခါ ထိုကိလေသာများ ဘယ်တော့မှ ပြန်ပေါ်မလာတော့ဘဲ တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်ကိုလည်း သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ် သည် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့ရသည်။

သကဒါဂါမ်ဖြစ်လာသောအခါတွင် သောတာပန် ဖြစ်စဉ်တုန်းက ထက် ကိလေသာများ နောက်ထပ်ပြီး ခေါင်းပါး သိမ်မွေ့သွားကြ ပြန်သည်ကို သကဒါဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့ရ သည်။

အနာဂါမ်ဖြစ်လာသည့်အခါတွင် သောတာပန် သကဒါဂါမ်ဖြစ်စဉ် တုန်းကထက် ပိုပြီး ထင်ရှားသေးသည်။ အနာဂါမ်တွင် လိုချင်တပ်မက်မှု ဆို၍ ဗြဟ္မာဖြစ်ချင်သည့် လိုချင်တပ်မက်မှုတစ်ခုသာ ရှိတော့သည်။ သားသမီး သားမယား ဆွေမျိုးဉာတကာ အစရှိကုန်သော သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဝတ္ထု ဟူသမျှတို့အပေါ်၌ တပ်မက်မှုမှန်သမျှတို့သည် လုံးဝဥဿုံ အကုန်ချုပ်ငြိမ်းကုန် ကြပြီ။ ကာမရာဂ ကိလေသာဟူသမျှ လုံးဝဥဿုံ အကုန်ချုပ်ငြိမ်းကုန်ကြပြီ။ ဒေါသ ကိလေသာဟူသမျှ လုံးဝဥဿုံ အကုန်ချုပ်ငြိမ်းကုန်ကြပြီ။ အနာဂါမ်မှာ ကာမရာဂစိတ်တွေ ဖြစ်လာ အောင် ဒေါသစိတ်တွေ ဖြစ်လာအောင် ဘယ်လူ၊ ဘယ်နတ်၊ ဘယ်ဗြဟ္မာ မှ လုပ်၍ မရနိုင်။ ဤကဲ့သို့သော ကိလေသာတွေ ခပ်များများ ချုပ်ငြိမ်း

ကုန်ကြပြီဆိုတာကိုလည်း အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး
တွေ့ရသည်။

ရဟန္တာဖြစ်လာသည့်အခါ အနာဂါမ်ဖြစ်စဉ်က ရှိနေသေးသည့်
ဗြဟ္မာဖြစ်လိုသော ကိလေသာ အကြွင်းအကျန်များသည် ဘယ်တော့မှ
ပြန်ပေါ်မလာဘဲ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ငြိမ်းကုန်သဖြင့် ရဟန္တာမှာ လောဘ၊
ဒေါသ၊ မောဟဟု ခေါ်သည့် တစ်ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာများ
လုံးဝပျောက်သွားသလို အကုန်ချုပ်ငြိမ်းကုန်ကြပြီ။ ဤသို့ ကိလေသာအားလုံး
ချုပ်ငြိမ်းကုန်ကြသည်ကို ရဟန္တာသည် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့ရ
သည်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့သော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားတော်မှ
တစ်ပါး အခြားတရားများသည် ကျင့်ကြံကြိုးစား အားထုတ်သူများအား
ယခု မျက်မှောက်ဘဝမှာပင် ကိလေသာများ ချုပ်ငြိမ်းသွားအောင်
စွမ်းဆောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟူ၍ ကျွန်တော် မယုံကြည်။ ဤသို့ လက်တွေ့ပြ
နိုင်သော တရားတော်ကိုမှ အားမထုတ်ကြပါလျှင် တရားတော်၏ အပြစ်
မဟုတ်တော့ပေ။ အားမထုတ်သော သူတို့၏ အပြစ်သာလျှင် ဖြစ်ပေ
တော့၏။

မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာ

ယခု ကျွန်တော် ဖော်ပြခဲ့သည့် အချက်တွေကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
အတော်ကြီး လူလားမြောက်လာသည်အထိ မသိခဲ့ရပါဘူး။ ဒီလိုမှ မသိ
ခဲ့ရသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့သည် မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦး
ဖြစ် သော်ငြားလည်း ပျို့ရွယ်သော ဘဝတစ်လျှောက် ဘုရား၊ တရား၊
သံဃာနှင့် အတော်ဝေးခဲ့ရသည်။ ဤသို့ ဝေးခဲ့ရသည့်အတွက်

မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမတွေထဲတွင် အနည်းတကာ အနည်းဆုံး အဆုံးအမကလေးကိုတောင်မှ ကျွန်တော် နားမထောင်နိုင်ခဲ့ပါ။

မြတ်စွာဘုရားက သူများ၏အသက်ကို မသတ်ရဘူးဟု တားမြစ်ထားတော်မူသော်လည်း ကျွန်တော်သည် သူများအသက်ကို သတ်ခဲ့သည်။ သူများ၏ဥစ္စာကို မခိုးရဘူးဟု တားမြစ်ထားတော်မူသော်လည်း ကျွန်တော်သည် ကာမမှာ မှားယွင်းစွာ ကျင့်ခဲ့သည်။

လိမ်မပြောရဘူးဟု တားမြစ်ထားသော်လည်း ကျွန်တော် လိမ်ပြောခဲ့သည်။

သေရည်သေရက် မသောက်ရဘူးဟု တားမြစ်ထားသော်လည်း ကျွန်တော်သည် သေရည်သေရက်ကို သောက်ခဲ့သည်။

ဤမျှသာ မကသေး။ 'ဘုရားဟောတော်မူသည့် သံသရာဆိုတာ မရှိဘူး၊ လူသေလျှင် အဲဒီလူအတွက် ကိစ္စပြီးတာပဲ၊ ဒီလူဟာ ဘာမှပြန်မဖြစ်တော့ဘူး'ဟူ၍လည်း ယုံကြည်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ရံဖန်ရံခါကျပြန်တော့လည်း 'တန်ခိုးအလွန်ကြီးမားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးဦးက ဒီကမ္ဘာလောကကြီးနှင့် သတ္တဝါတွေကို ဖန်ဆင်းထားသည်ဆိုသည်မှာ ဟုတ်များ ဟုတ်နေမလား'ဟူ၍လည်း ယုံကြည်မိသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် ကံအားလျော်စွာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာနှင့် အသင့်အတင့် နီးကပ်လာသည့်အခါ ယခင် ဘုရားစကားတော်ကို နားမထောင်ဘဲ ကျူးလွန်ခဲ့မိသည့် အကုသိုလ်ကံများကို ပြန်လည်တွေးမိတိုင်း ကျွန်တော်သည် ပြောမပြနိုင်အောင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက်ရှိပါသည်။

အထူးသဖြင့် ငှက်များအား ပစ်ခတ်စားသောက်ခဲ့သော အကုသိုလ်

များနှင့် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဝင်းထဲကို ဝင်လာသော ပိုင်ရှင်ရှိသော ဘဲ၊
ကြက်များကို သတ်ဖြတ် စားသောက်ခဲ့သော အကုသိုလ်များကို တွေးမိ
တိုင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော စိတ်တွေကြောင့် ရံဖန်ရံခါ ရင်တွေလေး
ပြီး အသက်ရှူရ အတော်ခက်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရဖူးပါသည်။
ရံဖန်ရံခါ ညဘက်တွင် တစ်ရေးနိုးပြီး ဒီအကုသိုလ်တွေကို စဉ်းစားမိ
လျှင် အိပ်မပျော်တော့ဘဲ မျက်လုံးကြောင်နေသည်ကိုလည်း ကြုံခဲ့ရဖူး
ပါသည်။

ဤအကုသိုလ်များကို ယခုကဲ့သို့ ကြောက်လန့်သည့်အတွက် 'နောင်
ကို ထိုအကုသိုလ်များအား မကျူးလွန်တော့ပါ'ဟု မြတ်စွာဘုရား
ရုပ်ပွားတော်ရှေ့မှာ ဘယ်လိုပင် တောင်းပန်စေကာမူ ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးသ
ည့် အကုသိုလ်များ၏ အပြစ်များမှာ ပျောက်သွားမည် မဟုတ်ပါ။

'ကလျာဏံ ဝါ၊ ကောင်းသည်လည်း ဖြစ်သော။ ပါပကံ ဝါ၊ မကောင်း
သည်လည်း ဖြစ်သော။ ယံ ကမ္မံ၊ အကြင်ကံကို။ ကရိဿာမိ၊ တဿကမ္မ
မဿ၊ ထိုကောင်းမှုကံ မကောင်းမှုကံ၏။ ဒါယဒေါ၊ ကောင်းမွေခံ ဆိုးမွေ
သည်။ ဘဝိဿမိ၊ ဖြစ်ရအံ့'ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားတော်မူသ
ည့် တရားတော်အရ မည်သူမဆို ကောင်းသောကံကိုလုပ်လျှင် ကောင်း
မွေ ခံရသည်။ ဆိုးသောကံကို လုပ်လျှင် ဆိုးမွေခံရသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် 'ဘယ်ဟာ ဘယ်ဟာသည် ကောင်းသောကံ
ဖြစ်သည်၊ ၎င်းကံများကို လုပ်ကြ၊ ဘယ်ဟာ ဘယ်ဟာသည် ဆိုးသောကံ
ဖြစ်သည်။ ၎င်းကံများကို ရှောင်ကြ'ဟူ၍ လမ်းပြရုံသာ ပြနိုင်သည်။
ဆိုးသော ကံများကို ကျူးလွန်သူများအား အပြစ်များမှလွတ်အောင်
မတတ်နိုင်ပါ။

ဤအပြစ်များကိုကြောက်ပြီး တကယ်တမ်း လွတ်ချင်ကြသူများ

အတွက် လွတ်နိုင်သည့်လမ်းတစ်လမ်းသာ ရှိသည်။ ထိုလမ်းမှာ တခြား မဟုတ်။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူထားသည့်အတိုင်း အရဟတ္တ မဂ်ကိုရအောင် ကျင့်ရသည့်လမ်းပင် ဖြစ်သည်။ အရဟတ္တမဂ်ကိုရပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုနိုင်မှသာ ဤအပြစ်များက လွတ်မည်၊ ပရိနိဗ္ဗာန်မပြုနိုင်ဘဲ သံသရာထဲမှာ ကျင်လည်နေရ ဦးမည်ဆိုလျှင် ဤအပြစ်များက ဘယ် နည်းနှင့်မှ မလွတ်နိုင်။

အပြစ်ခံရလျှင်လည်း လောကီအပြစ်တွေကို ခံရသလို မဟုတ်ပါ။ လောကီမှာ ပိုင်ရှင်ရှိသည့် တိရစ္ဆာန်များကို သတ်မိ၍ အပြစ်ရလျှင် ဒဏ် ငွေပေးရုံလောက်နှင့် အပြစ်က လွတ်နိုင်သည်။ ကျွဲနွားကို ခိုးသတ်၍ အပြစ်ခံရလျှင် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ထက်ပိုပြီး ထောင်အချမခံရပါ။ လူတစ် ယောက်ကို သတ်မိလျှင်လည်း အလွန်ဆုံး ကြိုးတစ်ကြိမ်သာ အပေးခံရ သည်။

ဇောတိက အလောင်းအလျာဟာ ကြိတ်တစ်ချောင်းကို လှူမိရုံဖြင့် ဘဝ ပေါင်းများစွာမှာ အလွန်ကြီးကျယ်သော သူဌေးကြီးတွေ အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးဘဝမှာ ဇောတိကသူဌေးကြီးလည်း ဖြစ် ဘုရားနှင့်တွေ့ပြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားသည်။

ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီး မလ္လိကာ အလောင်း အလျာဟာ ဘဝတစ်ခုမှာ ဧည့်သည်ကျွေးဖို့ အိမ်မှာ မွေးထားသော ဆိတ်တစ်ကောင်ကို သတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအကုသိုလ်ကြောင့် ထိုဘဝက သေလွန်သည့်အခါ ငရဲကျရသည်။ ငရဲမှာ နှစ်ပေါင်း သောင်းပေါင်းများ စွာခံရသည်။ ငရဲမှလွတ်လာသည့် ဆိတ်သတ်ခဲ့သည့် အကုသိုလ်များ မ ကုန်ကြသေး၊ ကျန်နေသေးသည်။ အဲဒီ အကုသိုလ် အကြွင်းအကျန် ကလေးကြောင့် ဆိတ်မမှာရှိသည့် အမွေးအားလုံးနှင့်အမျှ ဘဝပေါင်း

များစွာမှာ ဆိတ်မကဲ့သို့ လည်လှီးပြီး အသတ်ခံရလေသည်။

ဤ ငရဲဆို ချုံနဲ့လားဗျို့ ဝတ္ထုကို ဖတ်ရသူများမှာ အကုသိုလ်များကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သောစိတ်များနှင့် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်စေနိုင်သော မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်များကို လိုချင်သည့် သမ္မာဆန္ဒများ ကောင်းစွာ ပေါ်ပေါက်လာကြပါစေဟူသော စေတနာဖြင့် ကျွန်တော်သည် စွမ်းအားရှိသရွေ့ ဤဝတ္ထုကို ရေးသားထားပါသည်။

ဤ ငရဲဆို ချုံနဲ့လားဗျို့ ဝတ္ထုကို ဖတ်ကြရသော မမြရီ၊ သမီးကြီး မိစန်း၊ သားကြီးဖိုးထိုက်၊ သားငယ် ဖိုးအောင်၊ သမီး သန်းသန်း၊ သမီးငယ် ချိုချို၊ မြေးချစ်ကြီး ပြုံးတို့မှစ၍ စာဖတ်ပရိသတ်တို့သည်

၁။ မိမိတို့သန္တာန်၌ ဖြစ်ပြီး ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်ကုန်သော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ပယ်နိုင်အောင်သော်လည်းကောင်း၊

၂။ မိမိတို့သန္တာန်၌ ရှေ့အဖို့တွင် ဖြစ်လတ္တံ့ကုန်သော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ယခုကစပြီး ဘဝအဆက်ဆက် တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မိမိတို့သန္တာန်မှာ မဖြစ်ပေါ်လာရန် တားမြစ်ပိတ်ပင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်နိုင်အောင်လည်းကောင်း၊

၃။ မိမိတို့သန္တာန်၌ မဖြစ်ဖူးသေးသော ကုသိုလ်တရားတို့ကို မိမိတို့သန္တာန်၌ ဖြစ်ပေါ်လာအောင်လည်းကောင်း၊

၄။ မိမိတို့သန္တာန်၌ ဖြစ်ပြီး ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်ကုန်သော ကုသိုလ်တရားတို့ကို မြဲမြံခိုင်ခံ့သောအဖြစ်သို့ ရောက်၍ လွန်စွာ ကြီးပွား များပြားလာအောင် လည်းကောင်း ကိုယ်စွမ်းရှိသမျှ ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစားအားထုတ် နိုင်ကြပါစေသော်။

*